

ဝင်းငြိမ်း
စိစဉ်တည်းဖြတ်သည်။

အမှတ်တရ

အိမ်

ရွှေအမြူတေဝတ္ထုတို(၆၁)စုစည်းမှု

စီစဉ်သူရဲ့ အမှာ စကား

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းကို ကျွန်တော် စီစဉ် တည်းဖြတ်လာခဲ့တာ ၂၀၀၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလက ၁၇ နှစ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ အခုဆိုရင် ၁၈ နှစ်အတွင်း ဝင်ရောက် လာပြီပေါ့။ ရွှေအမြုတေ စထွက်ခါစမှာ ပေါ့ပ်အသားပေး မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ပြီး ပရိသတ် ခိုင်ခိုင်မာမာ စုစည်းရရှိ လာချိန်မှာ ရသစာပေ ဇောင်းပေးလာခဲ့တဲ့ အတွက် အခုဆိုရင် ၁၇ နှစ် သား ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ များ စွာရှိခဲ့ပါပြီ။

၂၀၀၆ ခုနှစ် မေလ ၂၈ ရက်နေ့က ကျင်းပတဲ့ ပထမအကြိမ်မြောက် ရွှေအမြုတေ စာပေဆုပေးပွဲအမီ "အမှတ်တရ ရွှေ ၆၀" အမည်နဲ့ စိတ်ကြိုက် ဝတ္ထုတိုတချို့ကို စုစည်း ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီနှစ်မှာ လည်း ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရွှေအမြုတေ စာပေဆုပေးပွဲ အမီ "အမှတ်တရ ရွှေ ၆၁" အမည်နဲ့ ဝတ္ထုတိုများကို ထပ်မံစုစည်း ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုစုစည်းမှုမှာ ပထမအကြိမ်တုန်းကလိုပဲ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကို တစ်ပုဒ်သာ ရွေးချယ်ဖော်ပြပေးထား ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ စာရေးဆရာ တစ်ဦးချင်းရဲ့ ဝတ္ထုတိုများ စွာ ရှိနေပါတယ်။ စုစည်းမှု တစ်ခုမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ပုဒ်သာ သုံးထားပြီး စာရေးဆရာ ၆၁ ယောက်တို့ ရဲ့ ဝတ္ထုတိုများကို ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

"အမှတ်တရ ရွှေ ၆၀" စုစည်းစဉ်က မိတ်ဆွေတစ်ဦးက

ဒီစုစည်းမှုမှာ ပါဝင်တဲ့ စာရေးဆရာ အတော်များများက ပရိသတ်နဲ့ အဆက်ပြတ်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ နာမည်ကြီး မဟုတ်သူများ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာများ ရဲ့ ဝတ္ထုများက သူတို့ ကိုယ်တိုင် စီစဉ် ထုတ်ဝေကြတဲ့ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်များမှာ ဖော်ပြပြီး ဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပရိသတ်နဲ့ ကင်းကွာနေတဲ့ ဆရာများ ရဲ့ ဝတ္ထုများကို ဦးစားပေး ရွေးချယ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ အတွက်လည်း ဝတ္ထုတိုများကို တရှိုက်မက်မက် ဖတ်လေ့ရှိတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် အတွက် ခံတွင်းတွေ့စေမယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ရွှေအမြုတေ စာပေဆုပေးပွဲရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က မှေးမှိန်လာတဲ့ ရသစာပေကို ပြန်လည် ထူမပေးနိုင်အောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သလို အမှတ်တရ ရွှေဝတ္ထုတိုများ စုစည်းမှုကလည်း ရသစာပေ ပြန်လည် ထွန်းကားလာရေး ကိုသာ ဦးတည်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယအကြိမ် စုစည်းမှုကိုလည်း စာဖတ် ပရိသတ်များ ကြိုက်နှစ်သက်ကြတယ် ဆိုရင်ဖြင့် ကြိုးပမ်းရကျိုး နပ်ပြီလို့ ယူဆကြောင်း ပါ။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝင်းငြိမ်း

ဒုတိယမျိုးဆက်အတွက် ပထမ လက်အစုံ
မသိတာ (စမ်းချောင်း)

ခန္ဓာပေဒ လက်တွေ့ ခန်းထဲမှ
အရိုးစု ဆေးရည်စိမ် အလောင်းများ နှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေ့
အကြုံ
ရောဂါပေဒ ပြတိုက်ထဲမှ
ဆေးရည်စိမ် ရောဂါဖြစ်နေသည့်
လူ့အစိတ်အပိုင်း များ နှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေ့အကြုံ
ဆေးဝါးပေဒ လက်တွေ့ခန်းထဲမှ
သနားစရာ စမ်းသပ်ခံ ယုန်လေးများ ၊ ဖားလေးများ အကြောင်း
ရေခဲတိုက် စာသင်ခန်းမှ
တမြည့်မြည့် တွေ့မြင် ခံစားရသည့် အတွေ့အကြုံများ သည်
ယင်းမာတို့ မိသားစုအတွက်
ဒုတိယအကြိမ် ကြားသိရင်းနှီးခြင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်

သည် လိုနှင့် ပင် ယင်းမာသည် ဒုတိယလူ ဘဝကို မုန်းတီးခဲ့သည်
ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည်

"ပထမ"နှင့် ယင်းမာသည် မဆိုင်သလို

"အမလေး ဆရာမရေ လုပ်ပါဦးဆရာမရဲ့ ။ ကျွန်မကို ပစ်ထားကြ
ပါနဲ့ ။ ကယ်ကြပါဦး"

သည် အမျိုးသမီး အော်နေသည် မှာ အတော်ကြာပြီ ဖြစ်သည် ။ သူ့
နောက်မှ ရောက်လာသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပင်
မွေးပြီးသွားပေပြီ။ အိုဂျီ ကိုယ်တိုင် မွေးပေးသွားသည် ။ ယင်းမာ သိရ
သလောက် ယင်းမာတို့ ဝါဒကို စရောက်ကတည်းက တစ်ယောက်ပဲ
မွေးပြီးသေးသည် ။ သည် တော့ သည် အော်နေသည့် အမျိုးသမီးက ဒု
တိယမြောက် မွေးမည့် သူ ဖြစ်နိုင်သည် ။ သည် အမျိုး သမီး ကြည့်ရသ
ည် မှာ လည်း အိုဂျီလူနာ ဖြစ်ပုံမပေါ်။ သည် တော့ သည် အမျိုးသမီးကို
ပင် ယင်းမာ မွေးပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

"ညီမရယ်၊ အစ်မကို မကယ်တော့ဘူးလား"

အမျိုးသမီးက ယင်းမာ သူ့နားရောက်သည် နှင့် ယင်းမာလက်ကို အ
တင်းလှမ်းဆွဲကာ အော်လိုက်ပြန်သည် ။

"သိပ် နာနေလို့ လားဟင်။ မွေးတော့မှာ ပါနော်။ ဒီလိုပဲ နာတာပေါ့။
များများ နာမှ မြန်မြန် မွေးမှာ ။ ကဲ... ညစ်ချင်ရင် ညစ်ကြည့်ပါဦး။ ကြ

ည့်ရအောင်"

ယင်းမာ အမျိုးသမီး လက်ကို ဖြေလျှော့ပြီး မွေးလမ်းကြောင်း ပွင့်တန်သလောက် ပွင့်မပွင့် စမ်းလိုက်သည်။ လက်အိတ်ကို ပြန်ချွတ်ရင်း...

"လိုသေးတယ် အစ်မရယ်။ သည်းခံလိုက်ပါဦး"

အမျိုးသမီးက ဝေဒနာကို အံ့ကြိတ်ခံစားရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

"မေမေ့တုန်းကလည်း သည် လိုပဲ ခံရရှာမှာ။ ပိုတောင် ဆိုးဦးမလားပဲ"

ယင်းမာ တွေးမိရင်းမှ မေမေ့ကို စိတ်ထဲမှာ ပင် လက်အုပ်ချီ ကန်တော့နေမိသည်။

"ဒါ ဘယ်နှယောက်မြောက်လဲ ဟင်"

ယုမွန်က အမျိုးသမီး၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းမှ မေးသည်။

"နှစ်ယောက်လေ။ သမီးကြီးတုန်းက ဒီလောက် မနာပါဘူး။ ဒီတစ်ယောက်ကျမှ တောက်..."

အမျိုးသမီးက စကားပြောနေရင်းမှ သည်းမခံနိုင်တော့သလို တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

ယင်းမာ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သမီးကြီး။ ဒုတိယသမီး။

ယင်းမာ "နှစ်"ဂဏန်းကို မုန်းသည်။ ဒုတိယ စကားလုံးကို ကြောက်သည်။ သို့သော် ယင်းမာ "နှစ်"ဂဏန်းနှင့် ကြုံသည်။ ဒုတိယ ဝေါဟာရ နှင့် ဆုံသည်။

"ယင်းမာ ထိုင်စောင့်နေမယ်ဟာ။ အဲဒီတစ်ယောက်ကို နင်ပဲ မွေးပေးလိုက်ပေါ့"

ယုမ္ဗန်စကားကို ဘာမှ ပြန်မဖြေဖြစ်။ နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း "နှစ်" အကြောင်း တွေးနေမိသည်။ ။

ယင်းမာက ဒုတိယသမီး။ ယင်းမာ မွေးနေ့ကိုက ထောင့်ကိုးရာ ခြောက်ဆယ့်ခြောက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ နှစ်ရက်နေ့။ နေ့ကလည်း နှစ်ဂဏန်း၊ လကလည်း နှစ်ဂဏန်း၊ ခုနှစ်ကလည်း နှစ်ဂဏန်း။ တစ်လုံးချင်းစီကို ပေါင်းတော့ နှစ်ဆယ့်နှစ်။ ယင်းမာသည် "နှစ်"ကို ပြေးမလွှတ်ခဲ့။

ယင်းမာ မူကြိုကို နှစ်ကျောင်း ပြောင်းတက်သည်။ နှစ်တန်းမှာ တုပ်ကွေးမိ၍ ဒုတိယ အစမ်းစာမေးပွဲ မဖြေရ။ နောက် ယင်းမာစာတွေ ဘယ်လို ကြိုးစားကြိုးစား ပထမအဆင့်ကို မရခဲ့။ အမြင့်ဆုံး ဒုတိယ အဆင့်ကိုသာ ရခဲ့သည်။ သည် လိုနှင့် ယင်းမာ ငယ်စဉ်ကပင် ပထမကို လိုချင်ခဲ့သည်။ ဒုတိယကို မုန်းခဲ့သည်။ ။

မမယမင်း ဆိုလျှင် သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ပထမကိုသာ ကြံတွေ့ရလေ့ရှိသည်။ ။ ယင်းမာတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်မှာ မမယမင်းက အကြီးဆုံး။ နံပါတ်တစ်။ နောက် မမယမင်းက စာ သိပ်တော်သည်။ ပထမအဆင့်ကနေ ဘယ်တော့မှ အောက်ကျသွားလေ့မရှိ။

ဖေဖေနှင့် မေမေသည် မမယမင်းကို သိပ်ချစ်သည်။ မမယမင်းသည် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ၏ ပထမဆုံးအချစ်ကို ရခဲ့သည်။ မမယမင်းပြီး ယင်းမာကို မွေးတော့ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ပထမမှာ သိပ်မပျော်ခဲ့ကြ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မွေးပြီးပြီမို့ ဒုတိယကလေးကို ယောက်ျားလေးသာ ဖြစ်စေချင်ခဲ့ကြသည်။ ။ ယင်းမာပြီး မောင်မောင့်ကိုမွေးတော့ ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ တော်တော် ပျော်သွားကြသည်။ ။

ယင်းမာကတော့ ဒုတိယလူက ဒုတိယလူသာ ဖြစ်သည်။ ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ယင်းမာတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်

စလုံးကို ညီတူညီမျှ ချစ်မှန်း သိခဲ့သော်လည်း ယင်းမာ မမယမင်း၏ "ပထမ"ဘဝကို ခုံမင်ခဲ့သည် ။ ယင်းမာဘဝမှာ တစ်ခါတလေ ပထမဆုံးသော ပထမ အခြေအနေကို တောင့်တောင့်တတ လိုချင်လှသည် ။ သို့သော် ယင်းမာသည် မမယမင်း နောက်မှာ ပဲ အမြဲဖြစ်နေတော့သည် ။ ငွေကြေးအကျပ်အတည်း အလွန်အကျွံ မဖြစ်သော်လည်း ယင်းမာသည် မမယမင်း ဝတ်ပြီးသား အင်္ကျီအချို့၊ သုံးပြီးသား လွယ်အိတ်၊ စာအုပ်တို့ကို သုံးခဲ့ရသည် ။ နောက် ယင်းမာအတွက် ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံ အသိအမြင်အချို့သည် ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်သာမက အပြင်လောက တစ်ခုလုံး ဖြစ်နေသော ယင်းမာတို့ မောင်နှမအတွက် ဒုတိယ အတွေ့အကြုံ၊ အသိအမြင် ဖြစ်ကုန်သည် ။ မမယမင်းသည် ယင်းမာအလျင် သည် အတွေ့အကြုံ၊ အသိအမြင် တို့ ကို တွေ့ကြုံ သိမြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည် ။

ချူချာသော မမယမင်းသည် အိမ်တွင် ပထမတန်းစား အခွင့်အရေးကို ရခဲ့သည် ။ အငယ်ဆုံး မောင်မောင်သည် လည်း ထို့တူပင်။ ယင်းမာသာလျှင် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ထက် ပိုသည့် ဒုတိယတန်းစား အခွင့်အရေးတို့ ကို ခံစားခွင့် ရှိခဲ့သည် ။ နောက်ဆုံး ယင်းမာ ကြိုးစား၍ တက်ခွင့်ရခဲ့သော ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ပင် ယင်းမာသည် ဒုတိယလူ ဖြစ်နေပြန်သည် ။ မမယမင်းသည် ချူချာသည် ။ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ရောဂါမျိုးစုံ ဖြစ်သည့် ကြားက ထူးချွန်ခဲ့သော ပထမ သမီးအတွက် ပထမဦးစွာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာခဲ့ကြသည် ။ ယင်းမာအလှည့်မှာ တော့ ဒုတိယအကြိမ်မို့ ရိုးသလို ဖြစ်သွားပြီလား မပြောတတ်။ "သမီးငယ်က သမီးကြီး ခြေရာလိုက်တာလေ"ဟု သာ ပြောခဲ့ကြသည် ။

သည် လိုနှင့် မမယမင်း သုံးပြီးသား ဂရေးအနာတမီ၊ ဂနောင်း၊ ဖီဆီရီလိုဂျီ၊ ရော်ဘင်၊ ဒီဂရူချီ၊ လောရင်(စ)၊ ချတ်တာဂျီ စသည့် စာအုပ်တွေကို ယင်းမာ သုံးခဲ့ရသည် ။ စာအုပ်၏ ဒုတိယ စာမျက်နှာတွေမှာ မမယမ

င်း နာမည်ကို ဖျက်၊ ယင်းမာ နာမည်ကို ရေးခဲ့ရသည်။ ။

ယင်းမာ၏ ဓာတုဗေဒ လက်တွေ့ခန်းထဲမှ ဖန်ဘူး၊ ဗျူရက်တွေ ကွဲသည့် ၊ အက်စစ်တွေ ပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားသည့် အတွေ့အကြုံ၊ ခန္ဓာဗေဒ လက်တွေ့ခန်းထဲမှ အရိုးစု၊ ဆေးရည်စိမ် အလောင်းများ နှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေ့အကြုံ၊ ရောဂါဗေဒ ပြတိုက်ထဲမှ ဆေးရည်စိမ် ရောဂါဖြစ်နေသည့် လူ့အစိတ်အပိုင်းများ နှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေ့အကြုံ၊ ဆေးဝါးဗေဒ လက်တွေ့ ခန်းထဲမှ သနားစရာ စမ်းသပ်ခံ ယုန်လေးများ ၊ ဖားလေးများ အကြောင်း၊ ရေခဲတိုက် စာသင်ခန်းမှ တဖြည့်ဖြည့် တွေ့မြင်ခံစားရသည့် အတွေ့အကြုံများ သည် ယင်းမာတို့ မိသားစုအတွက် ဒုတိယအကြိမ် ကြားသိ ရင်းနှီးရခြင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

သည် လိုနှင့် ပင် ယင်းမာသည် ဒုတိယလူ ဘဝကို မုန်းတီးခဲ့သည်။ ။ ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည်။ ။ "ပထမ"နှင့် ယင်းမာသည် မဆိုင်သလို၊ "ပထမ"သည် ယင်းမာနှင့် ဝေးနေသလို ခံစားခဲ့ရသည်။ ။ "ပထမ"ကိုတော့ တောင့်တောင့်တတ လိုချင်ဆဲဖြစ်သည်။ ။

"ယင်းမာ... ဟေ့ယင်းမာ... ငိုက်နေပြီလား"

ယုမွန်က ယင်းမာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်မှ ပင် ယင်းမာ အတွေးရေယဉ်သည် ကမ်းရပ် ငြိမ်သက်သွားရသည်။ ။

"ဟင့်အင်း... ငါတွေးနေတာ"

"ဘာအကြောင်းလဲ။ နင် ဒုတိယလူ ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းလား"

ယုမွန်က အကြောင်းသိမို့ ပြောပြီး ရယ်နေသည်။ ။ ယင်းမာလည်း လိုက်ရယ်လိုက်မိသည်။ ။

"ဟိုအမျိုးသမီး မွေးတော့မယ်ဟ။ နင် မွေးပေးမှာ ဆို လုပ်တော့လေ

"

"ဟင်...ဟုတ်လား။ သူထပ်အော်နေသေးလား။ ငါတောင် မကြားလိုက်ဘူး။ မြန်လိုက်တာ"

"အော်တာပေါ့။ မြန်တာက ဒုတိယတစ်ယောက်လေ။ စက္ကင်းပါရာမို့လေ"

"ထားပါဟာ၊ ခု ခေါ်သွားပြီလား။ ဟက်(ဒ)ဆင်းလား။ ခေါင်းမြင် နေရပြီလား"ဟု ယင်းမာ မေးလိုက်သည် ။

"အေး... မြန်မြန်လုပ် ယင်းမာ"

ယုမွန်က ပလတ်စတစ် အေပရစ်အကာကို ခေါင်းမှ စွပ်ချပေးပြီး ခါးကြိုးကိုပါ စည်းပေးသည် ။ လက်ဆေးပြီး လက်အိတ်ကို အမြန်စွပ်သည် ။ ခေါင်းဆောင်းနှင့် နှာခေါင်းကာ ကိုတော့ စောစောကပင် စွပ်ထားပြီးပြီ။

မွေးခန်းထဲမှာ သူနာပြုဆရာ နှစ်ယောက် ရှိနေသည် ။

"ကဲ... အစ်မရေ... ပါးစပ်ပိတ်ပြီး အားမွေးမယ်နော်။ နောက် နောက် ဖေးသွားသလို ညှစ် ဟုတ်လား။ ရှည်ရှည်လေး ညှစ်နော်။ လည်ပင်းက မညှစ်နဲ့ ၊ အသံမထွက်နဲ့ "

လူနာကတော့ မွေးခုတင်ပေါ်မှာ ပုံစံတကျ အနေအထားနှင့် ရှိနေသည် ။ ဆိုပါတော့။ အရှက်မဲ့နေပြီ။ အကြောက်ကတော့ ရှိနေပုံရသည် ။ ယင်းမာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရင်ထိတ်နေမိသည် ။ မှန်မှန်ဆိုရလျှင် ကြောက်နေသည် ။ မွေးလူနာ မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့တိုင်း ယင်းမာမျက်နှာပါ လိုက်ရှုံ့နေမိသည် ။

"ယုမ္ဗန် ကိုယ့်ကို ကူနော်။ ဒါ ပထမဆုံးပဲ။ ဒို့အတွက် ဒါ ပထမဆုံး ပဲ

"

ယင်းမာ စကားတွေ ကပေါက်ကချာ ပြောနေမိသည် ။ ယင်းမာ စိတ်
ကို ပြန်တင်းသည် ။ "ဘာကြောက်စရာရှိလဲ" ယင်းမာဘေးမှာ ယုမ္ဗန်လ
ည်း ရှိသည် ။ ဆရာမ နှစ်ယောက်လည်း ရှိသည် ။

ယင်းမာ သန့်ရှင်းရေး စလုပ်သည် ။ ဗဟိုအမျိုးသမီး ဆေးရုံကြီးမှာ
နှစ်ညလောက် အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး သူများ တကာ မွေးပေးတာတွေ ကြည့်
ခဲ့ဖူးပြီပဲ။ ဘာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမည် ဆိုသည် ကိုတော့ သိနေသည် ။

"ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ညှစ်ထား၊ ညှစ်ထား ထွက်တော့မယ်။ ထွက်
တော့မယ်။ ရှည်ရှည်လေးညှစ်... အစ်မ၊ ညှစ်ထား ပါးစပ်က ပိတ်ထား
လေ အစ်မ။ မနာရင် မညှစ်နဲ့ ။ အားမွေး ပါးစပ်ဟ အသက်ရှူ ဟုတ်ပြီ၊
ဟုတ်ပြီ၊ နာရင် ညှစ်မယ်။ ရှည်ရှည်လေးနော် ရှည်ရှည်လေး"

သူနာပြု ဆရာမနှစ်ယောက် သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နှင့်
အတူ ယုမ္ဗန်ရော ယင်းမာပါ ဝိုင်းဝန်း အားပေးလိုက်ကြသည် ။ အမျိုးသ
မီးက ညည်းသံသဲ့သဲ့နှင့် တော်တော်ကို ခံစားနေပုံရသည် ။

"အစ်မရေ... နည်းနည်းလေး အားစိုက်လိုက်ပါဦးနော် ထွက် လာပြီ"

"ထွက် လာပြီ၊ အစ်မ ခေါင်းထွက်နေပြီ"

"မမရေ... အဝီ Epi) ညှပ်ရမလားဟင်"

ယင်းမာက သူနာပြု ဆရာမတစ်ယောက်ကို မွေးလမ်းကြောင်း ချဲ့
ပေး ရမလားဟု မေးသည် ။ ဆရာမက ခေါင်းခါပြရင်း "မလိုဘူး ညီမ"
ဟု ပြန်ဖြေ သည် ။

ယင်းမာ လက်တွေတုန်နေသည် ။ အားက မရှိချင်။ ကလေး

ခေါင်းကို ပင် မနည်းဆွဲထုတ်နေရသည် ။ အားပေးသူတွေကတော့ သံပြိုင်အော်ဟစ် အားပေး နေသည် ။ လူနာ အားမရှိတာ မသိ။ ယင်းမာ အားမရှိတာကတော့ အမှန်ပင်။ လူနာကိုသာ အားပေးပြီး ယင်းမာကို အားပေးမည့် သူ မရှိ။ ဆရာမနှစ်ယောက် က တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်ပြောသင်ပြပေးသည် ။

ကလေးက ခေါင်းထွက်ပြီး ပခုံးထွက်မလာသေး။ လူနာ အားလျော့ပြီး ဆက်မညှစ်နိုင်။ ယင်းမာကလည်း ဆက်မဆွဲနိုင်။ ကလေးတစ်ခုခု ဖြစ်မှာ ကြောက်ပြီး မဆွဲရဲတာလည်း ပါသည် ။ လူနာကတော့ အတော်ခံရခက်နေပေမည်။ ကလေးခေါင်းက အပြင်မှာ ၊ ပခုံးတွေ ကိုယ်ထည် ခြေလက်တွေက အတွင်းမှာ

"ညီမ ကော့ဒ် (Cord) စမ်းဦး"

ဆရာမတစ်ယောက် သတိပေးမှ ပင် ချက်ကြိုး လည်ပင်းမှာ ပတ်နေခြင်း ရှိမရှိ စမ်းမိသည် ။ မရှိ။

"ဆွဲလေ ညီမ... ကဲ အစ်မရေ ခေါင်းတော့ ထွက်နေပြီ၊ ဆက်ညှစ် မယ်နော်။ အစ်မ ဒီတစ်ခါ ရှည်ရှည်လေး၊ ဒီတစ်ခါဆို ပြီးပြီ အစ်မ၊ အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ"

လက်က အားကုန်ဆွဲလိုက်သည် ။ ခေါင်းထဲမှာ ကလေးမွေးဖွားပေးသူကိုခေါ်သည့် ဝေါဟာရ ပေါ်လာသည် ။ အကူချာ (Accoucher) တဲ့ ။ ယင်းမာတို့လို မကျွမ်းကျင်သေးသည့် ဆေးကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသူတွေ အဖို့ တော့ အတော်မှန်သည့် ဝေါဟာရ ဖြစ်သည် ။ ချာသည့် အကူသည် အကူချာပဲပေါ့။

ပူနွေးနွေး ခံစားချက်သည် လက်အိတ်ကို ဖောက်ကာ လက်ဖဝါးမှာ ခံစားရသည် ။ ရင်မှာ လည်း နွေးထွေးနေသည် ။

"ဟေး... မွေးပြီကွ"

အားလုံး သံပြိုင် အော်လိုက်ချိန်မှာ တော့ ချွဲကျိကျိ ကလေးငယ်ကို ခုတင်စွန်းမှ ပြုတ်ကျမသွားအောင် ထိန်းလိုက်ရသည်။ ။

"အူဝဲ... အဲ့"

မကျယ်လောင်သော်လည်း စူးရှရှ ငိုသံငယ်လေးသည် နားစည် အမြှေးပါးကို နွေးထွေးစွာ ထိရိုက် တုန်ခါစေသည်။ ။ နှလုံးခုန်နှုန်းတွေ မြန်နေသည်။ ။ သွေးတွေ နွေးလာသည် ဟု ခံစားနေရသည်။ ။

"မိန်းကလေးဟေ့၊ နာရီက နှစ်နာရီအတိ"

ဆရာမတစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်သည်။ ။

"အင်္ဂါစုံလားဟင်"

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာသည် စောစောကနှင့် ဘာမျှမဆိုင်တော့။ ။ ပင်ပန်းတကြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော သဘာဝတရား တစ်ခုသည် သောကမဲ့ ငိုသံငယ်လေး တစ်ခုနှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီ။ ။

"စုံတယ် အစ်မ၊ ထွားလည်း ထွားတယ်"

သည် စကားကို ယင်းမာ အားပါးတရ ပြောလိုက်မိသည်။ ။

"ယင်းမာ၊ နင်တော့ ရေစက်ပဲနော်"

ယုမွန်က ကလေးချွဲစုပ်ရာတွင် ကူနေရင်းမှ လှမ်းပြောသည်။ ။ ယင်းမာ ရုတ်တရက် နားမလည်။ ။ ယုမွန် ဘာကို ဆိုလိုနေမှန်း မသိ။ ။

"ဘာကိုလဲ ယုမွန်"

"ဪ... ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လေ"

"အင်းလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ယင်းမာရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့ဟာ နိုဝင်ဘာလ ၂ ရက်၊ ဆယ့်တစ်လ ပိုင်း ၂ ရက်နေ့၊ နှင့်မွေးနေ့လိုပဲ "နှစ်"တွေ စုံတဲ့ နေ့။ နောက် နှင့်လိုပဲ ဒီ ကလေးဟာ ဗုဒ္ဓဟူးသမီး။ မွေးတဲ့ အချိန်က နှစ်နာရီအတိ။ ကဲ... ဘယ် လောက် တိုက်ဆိုင်လိုက်တဲ့ ရေစက်လဲ"

ယင်းမာ ရင်မှာ လှိုက်ဖိုသွားရသည် ။ အို... ဟုတ်တာပေါ့။ ယင်းမာ လို "နှစ်" ဂဏန်းတွေနဲ့ မွေးဖွားလာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ယင်းမာ ကိုယ်တိုင် မွေးပေးလိုက်ပြီလေ။ ယင်းမာရဲ့ လက်အစုံနဲ့ မွေးဖွားပေးလို က်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ...

"ယုမွန်ရယ် ဒီကလေးဟာ ဒုတိယသမီးလေးပါ။ ငါ့လို "နှစ်"ဂဏန်း တွေနဲ့ ပြေးမလွတ်နိုင်မယ့် ဒုတိယသမီး၊ ဒုတိယ လူကလေးတစ်ယောက်"

"ယင်းမာ"

ယုမွန်က ယင်းမာ နှုတ်ခမ်းအစုံကို သူ့လက်ညှိုးနှင့် အသာလာပိတ် သည် ။

"ယင်းမာ သေချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ခုဆိုရင် ယင်းမာဟာ ဒုတိယ လူ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီဒုတိယကလေးကို မွေးပေးလိုက်တဲ့ အတွက် ယင်းမာဟာ ဒုတိယလူ မဟုတ်တော့ဘူး"

"ဘယ်လို"

"ဒီကလေးကို ဟောဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးကပဲ ပထမဆုံး ခေါ်ဆောင် ထွေးပွေ့လိုက်တဲ့ သူက ယင်းမာလေ။ ဒုတိယမုန်းတဲ့ ယင်းမာဆိုတဲ့ ဒု တိယ လူတစ်ယောက်က သူ့လို ဒုတိယသမီးလေး တစ်ယောက်ကို ပထ

မ၊ ဒုတိယဆိုတာတွေနဲ့ ပြည့်နက် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ဟောဒီ ကမ္ဘာ လောက ကြီးထဲကို ရဲရဲရင့်ရင့်နဲ့ နွေးထွေးပွေ့ပိုက် ခေါ်ဆောင်လိုက်ပြီလေ။ ဒီကလေးရဲ့ ကမ္ဘာကြီးနဲ့ မထိတွေ့ရခင် ပထမဆုံး ထိတွေ့ရတဲ့ လက်အစုံဟာ ယင်းမာရဲ့ လက်အစုံပေါ့။ ဒီတော့ ယင်းမာဟာ ဒီကလေးအတွက် ကမ္ဘာကြီးမှာ ပထမဆုံး ထိတွေ့ရတဲ့ လူပဲ။ ယင်းမာ အတွက်လည်း ဒီကလေးဟာ ယင်းမာရဲ့ ဒုတိယ ကြောက်စိတ်၊ "နှစ်" မုန်းစိတ်တွေကို မေ့ပြီး ကမ္ဘာကြီးထဲ လက်တွဲခေါ်ရဲတဲ့ ပထမဆုံးကလေးလေ။"

ယုမွန်က သေသေချာချာ ရှည်ရှည်လျားလျား ရှင်းပြနေသည် ။ သို့သော် ယင်းမာ မကြားလိုတော့။ ကြားစရာ မလိုတော့။ ယင်းမာ နားလည်သွားပြီ။ ယင်းမာဟာ ဒီကလေးအတွက် ပထမဆုံး ထိတွေ့ရတဲ့ လူ။ ဒီကလေးဟာ ယင်းမာအတွက် "ပထမ" ခံစားမှုကို ပထမဆုံး သယ်ဆောင်လာသူ။

ယင်းမာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည် ။ ယင်းမာ ဒုတိယကို မမုန်းတော့။ ပထမကိုလည်း မတောင့်တတော့။

ယင်းမာမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည် ။ ဟောဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ မွေးဖွားဖြစ်ထွန်းလာမယ့် ဒုတိယသား၊ ဒုတိယသမီး၊ ဒုတိယ လူကလေး များ စွာကို ကူညီမွေးဖွားပေးဖို့ ယင်းမာ လက်အစုံသည် အမြဲလို နွေးထွေးရှိန်းမြ အဆင်သင့် ဖြစ်နေစေရမည်။

**မသိတာ၊ စမ်းချောင်း၊
အမှတ် ၂၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်။
ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။**

အလှူဂျစ်
ကျော်ရင်မြင့်

ရဲမင်းအောင် အတွေးထဲမှာ လျှပ်စစ်မီးပူ အပျက်
တိုင်ကပ်နာရီ အဟောင်းနဲ့
ကြောင်အိမ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို
တသီတတန်းကြီး မြင်ယောင် လာတယ်
ဒါတွေအားလုံးကို အမှ ဝိုက်ပုံထဲ ပစ်ထည့်ရရင်
ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမှာ လဲလို့
သူ စဉ်းစားတယ်

"ဒင်...ဒင်...ဒင်...ဒင်...ဒင်"

ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားတဲ့ တိုင်ကပ်နာရီက ငါးချက်တီးသံ ကြားလိုက်လို့ ရဲမင်းအောင် အိပ်ရာက ကပျာကယာ လူးလဲထလိုက်ရတယ်။ ခြောက်နာရီ ရထားနဲ့ သူ ခရီးထွက်ဖို့ လက်မှတ်ဝယ်ထားပြီးသား။

စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ခေါင်းအုံးအောက်က လက်ပတ်နာရီကို ရဲမင်းအောင် ထုတ်ကြည့်တော့ ၁၁ နာရီ မိနစ် ၂၀ ကို ပြနေတယ်။ နာရီက ရပ်ပြုနေသလားလို့ အသာအယာ ခေါက်ပြီး ထပ်ကြည့်တယ်။ ဓာတ်ခဲထည့် ကွပ် ဇီနာရီရဲ့ ဂဏန်းတွေက ၁၁ နာရီ ၂၁ မိနစ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွားတယ်။

ပိုပြီး သေချာအောင် ဧည့်ခန်းကို ထွက်ခဲ့ပြီး တိုင်ကပ်နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ၁၂ နာရီ ၃ မိနစ်ကို နာရီလက်တံတွေက ညွှန်ပြနေကြတယ်။

ရဲမင်းအောင် တော်တော် စိတ်ရှုပ်သွားပြီ။ ဘယ်ဟာကို အမှန်ယူရမှာလဲ။

တိုင်ကပ်နာရီကြီးပဲ မှားမှာပေါ့။ ဒီနာရီကြီးက အိုလှဟောင်းလှပြီ။ ဒါကြီးကို ပုဆိန်နဲ့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပေါက်ခဲ့ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲကို ရဲမင်းအောင် က လွှင့်ပစ်ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ အမေက ကာဆီးကာဆီး လုပ်လုပ်နေလို့ ဒါကြီးကို ရဲမင်းအောင် မထိရတာ။ အဘိုးလက်ထက်က အမွေလို့ အမေက ပြောတာပဲ။

ဒီနာရီက ဒုက္ခပေးနေတာ များ လှပြီ။

ရဲမင်းအောင်တို့ အိမ်က လူသွားလူလာများ တဲ့ လမ်းနံဘေးမှာ ရှိတာ။ လမ်းပေါ်က ကြည့်ရင် နာရီကြီးကို ကောင်းကောင်း မြင်ရတယ်။ လူတွေက လမ်းပေါ်မှာ သွားရင်းလာရင်း နာရီကြီးကို လှမ်းကြည့်မိပြီး ရုံးချိန်တို့ ၊ ရုပ်ရှင်ချိန်တို့ ၊ အချိန်တွက်မိပြီး သွားကြလာကြလို့ အချိန်လွဲ

ပေါင်း များ ပြီ။ ဒီလိုလွဲတာကို ရဲမင်းအောင်ကို လာလာပြောပြရင် ရဲမင်း အောင် မျက်နှာ ပျက်ပျက် သွားတယ်။

တစ်ခါတော့ သူ့အမေ မသိအောင် နာရီကြီးကို ဖြုတ်ပြီး ခုတင်အောက်မှာ ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ နာရီကြီး မမြင်တော့ သူ့အမေက ချော့မော့မေးတယ်။ ရဲမင်းအောင်က သူ မသိဘူးလို့ ပေငြင်းတယ်။ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေကြတဲ့ အိမ်၊ ရဲမင်းအောင်လည်း ကြာကြာ ဝှက်မထားနိုင်ဘူး။

နာရီကြီးက ဧည့်ခန်းထိပ်မှာ အခန့်သား ပြန်ရောက်သွားတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့အမေက သံပတ်ပေးဖို့ မေ့နေပြီး နာရီကြီး ရပ်နေရင် ရဲမင်းအောင် သိပ်ဝမ်းသာတာ။

သူ့အမေက ကြာကြာတော့ မေ့မနေတတ်ဘူး။ အဘိုး မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ နာရီကြီးဆိုပြီး သော့ထပ်ထပ်ပေးနေတာပဲ။ သော့သာ ထပ်ထပ်ပေးနေတာ၊ အချိန်ကတော့ ပြန်မတိုက်ဘူး။ နာရီလက်တံနဲ့ နာရီထိုးသံ မကိုက်တာကိုလည်း ပြန်မတည့်တော့ဘူး။ လှုပ်နေပြီးရော သံပတ်ပေးလိုက်တာ ဆိုတော့ ကြည့်မိတဲ့ လူ ဒုက္ခဖြစ်ဖို့ သာ ပြင်ပေရော။

ဒီအိမ် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ အမေနဲ့ ရဲမင်းအောင်မှာ ပြဿနာတွေ အများကြီး။ ရဲမင်းအောင်က အသန့်အပြန့် သိပ်ကြိုက်တယ်။ အိမ်တစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းနေမှ သဘောကျတယ်။

သူ့အမေက အစုအဆောင်း အလွန်ဝါသနာပါတယ်။ ကြောင်အိမ်ထဲမှာ အာနိသင် ရှိမရှိ မသေချာတော့တဲ့ ဆေးပုလင်းတွေ၊ အဖေကိုင်ဖူးခဲ့တဲ့ ဖောင်တိန် အပျက်၊ ခန်းခြောက်နေတဲ့ မင်ပုလင်းအခွံ၊ ပျက်နေတဲ့ လျှပ်စစ်မီးပူ စတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အမေက ထည့်သိမ်းထားတယ်။

ဒါတွေကို ရဲမင်းအောင်က မျက်စိနောက်တယ်။ မကြည့်ချင်ဘူး။ မ

ကိုင်ချင်ဘူး။ ကိုင်မိရင်လည်း လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ စင်သွားအောင် ဆေးပစ်လိုက်တာပဲ။

ရဲမင်းအောင်က အသန့်ကြိုက်တဲ့ သူ ဆိုတော့ ခဏခဏ လက်ဆေးတတ်တယ်။

သူ့အိပ်ရာပေါ်ကို တစ်ယောက်ယောက် တက်ထိုင်တာလည်း မကြိုက်ဘူး။ သူ့အမေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ဒါကို နားမလည်နိုင်ကြဘူး။ စည်းကမ်းလည်း မရှိကြဘူး။ ရဲမင်းအောင် မရှိတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်လည်လာရင် ရဲမင်းအောင်ရဲ့ ခုတင်ပေါ်တက်ထိုင်ကြတာပဲ။

အိမ်ကလေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေး ဆိုတော့ ကိုယ့်ခင်လို့ လာကြတဲ့ လူတွေကို ဟိုနားမထိုင်နဲ့၊ ဒီနားမထိုင်နဲ့ ပြောရမှာ ကို သူ့အမေက အားနာနေတယ်လေ။ အိမ်လည်လာကြတဲ့ အထဲမှာ ဒေါ်ဖိနပ်စိန်က အဆိုးဆုံး။ ရဲမင်းအောင်ရဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်တတ်ပြီး ဆေးလိပ်ကြမ်းကို မီးခိုး ထောင်းလမောင်း ထနေအောင် ဖွာတတ်တာ။

ရဲမင်းအောင်ကလည်း သိပ်သိတယ်။ သူ့အိမ်ရာပေါ်ကို တစ်ယောက်ယောက် တက်ထားရင် ချက်ချင်း သတိထားမိတယ်။ သူ့နှာခေါင်းထဲမှာ အိပ်ရာက အဘွားကြီးအိုနဲ့ နံနေသလိုပဲ။

ရဲမင်းအောင်က သူ့အိပ်ရာခင်းတွေ စောင်တွေကို ချက်ချင်း နေထုတ်လှန်းတယ်။ တစ်ခါတလေ ခုတင်ကိုတောင် ဖြုတ်ပြီး ရေဆေးတတ်တယ်။ ဒီလို လုပ်ချိန်မရရင်တောင် ခုတင်ပေါ်မှာ မအိပ်တော့ဘူး။ အိမ်ရှေ့ခန်းက တန်းလျားခုံပေါ် ပြောင်းအိပ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရရင်တော့ သူ့အမေက စိတ်မကောင်း ပါဘူး။

တစ်ခါကတော့ ရဲမင်းအောင်ကို သိပ်အကဲ ဆတ်တာပဲလို့ ကရုဏာဒေါသနဲ့ သူ့အမေက ပြောဖူးတယ်။ အမေလည်း နိုင်လွန်ဆွယ်တာ ဝတ်

အိပ်ပါလားလို့ သူ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

သူ့အမေမှာ နိုင်လွန်ထည်နဲ့ မတည့်တဲ့ အလှူဂျစ် (Allergic) ရောဂါ ရှိတယ်။ နိုင်လွန်ဆွယ်တာ အင်္ကျီ ဝတ်ရင် အင်ပျဉ်လို အနီဖုတွေ အဖီးဖီး ထပြီး မတရား ယားတယ်။

ရဲမင်းအောင်က ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ ဝါသနာပါတယ်။ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင် တစ်ကားကို ကြည့်တုန်းက ကားသင်္ချိုင်းထဲမှာ ခိုကပ်နေရတဲ့ လူဆိုးကို စုံထောက်က လိုက်ဖမ်းတဲ့ အခန်းမှာ စွန့်ပစ်စုပုံထားတဲ့ ကားအဟောင်း တွေကို ကြည့်ပြီး "ကားတွေ နှမြောစရာ ကောင်းလိုက် တာနော်" လို့ နံ ဘေးမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတဲ့ လူက ရဲမင်းအောင်ကို လက်တို့ ပြီး ပြောတယ်။ ဟိုလူလက်နဲ့ ထိမိလိုက်တဲ့ နေရာကို ဆပ်ပြာနဲ့ ချက်ချင်း ရေထပြီး ဆေးပစ်ချင်နေတယ်။ စိတ်က မသတိ တော့တာနဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကို ရဲမင်း အောင် စိတ်ဝင်စားမရတော့ဘူး။ ရုပ်ရှင်ရုံကို ပိတ်ထားတော့ သူ့စိတ် တွေ တအားအိုက်နေတယ်။ ပြန်ချင်တိုင်း ပြန်မရလို့ ငိုချင်လာတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ထိုင်ခုံမှာ သူထိုင်ဖို့ ခင်းထားတဲ့ သတင်းစာ စက္ကူကို ကိုင်ချည်ချချည် ခဏခဏဖြစ်နေတယ်။

ရုပ်ရှင်ကားအကြောင်း ရဲမြင့်ကို ပြန်ပြောပြရင်း ကားဟောင်းတွေ တောင်ပုံရာပုံ စွန့်ပစ်ထားတာကို သိပ်သဘောကျတာပဲလို့ ရဲမင်းအောင် က အားတက်သရော ပြောမိတော့ ရဲမြင့်က သူနဲ့ သဘောမတူဘူး။ နိုင်ငံခြားသားတွေက ပြင်ပြုမသုံးတတ်လို့ နေမှာ ပေါ့ကွာလို့ ရဲမြင့်က ပြောတော့ ရဲမင်းအောင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့ က စက်မှုလက်မှု ထွန်းကားတာပဲ။ မပြင်တတ်လို့ တော့ ဟုတ်ထင်ပါဘူး။ တယ်လီဗီးရှင်းတွေ ဘာတွေ ပျက်ရင်တောင်မှ အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထားတာ တဲ့ လို့ ရဲမင်းအောင်က ပြန်ပြောတယ်။ မင်းက သွားကောက်ချင်လို့

လားလို့ ရဲမြင့်က မေးတော့ သူ စိတ်တိုသွားတယ်။ သွားကောက်ဖို့ နေ နေသာသာ ငါတို့ အိမ်က ဟာတွေတောင် သွားပစ်ချင်သေးလို့ သူ ပြန်ဖြေတယ်။

ရဲမင်းအောင် အတွေးထဲမှာ လျှပ်စစ်မီးပူ အပျက်၊ တိုင်ကပ်နာရီ အဟောင်းနဲ့ ကြောင်အိမ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို တသီတတန်းကြီး မြင်ယောင်လာတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို အမှိုက်ပုံထဲ ပစ်ထည့်ရရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမှာ လဲလို့ သူ စဉ်းစားတယ်။

အဲဒီနေ့က အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ သူ့အမေ အရင်သောက်ခဲ့တဲ့ ဆေးပုလင်း အဟောင်းတွေကို ကြောင်အိမ်ထဲက တိတ်တဆိတ်ယူပြီး အမှိုက်ပုံထဲကို ရဲမင်းအောင် သွားပစ်လိုက်တယ်။

သူ့အမေသိတော့ နှမြောလို့ မဆုံးဘူး။ မိုက်လိုက်တဲ့ ကလေး ပုလင်း အခွံ ရောင်းစားဦးတော့ ငါးကျပ် တစ်ဆယ် ရတယ်လို့ ဆုံးမတယ်။ ရဲမင်းအောင် ကတော့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရတာကို ကျေနပ်နေတယ်။

နောက်တစ်လလောက် နေတော့ သူ့အဖေရဲ့ ပစ္စည်းဆိုတဲ့ ဖောင်တိန် အပျက်တွေနဲ့ မင်ဘူးအခွံတွေကို အမှိုက်ပုံထဲ သွားပစ်လိုက်ပြန်တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အမေက တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ပုလင်းခွံ ဖိုးထက် သူ့အဖေကို သတိရစရာ အမွေအနှစ်လေးဆိုတဲ့ တန်ဖိုးပါထည့် တွက်ပြီး နှမြောတယ်။ ရဲမင်းအောင်ကတော့ ပြုံးစိစိလုပ်နေတယ်။

နင် ရူးနေသလားလို့ မေးတော့ နိုင်ငံခြားမှာ ဆိုရင် အသုံးမလိုတဲ့ ကားဟောင်းကြီးတွေ တောင်မှ စွန့်ပစ်လိုက်တာ အမေရလို့ ပြန်ပြောတယ်။

ငါ့တောင် ဘယ်နေ့ လူအိုရုံ ပို့ပစ်မလဲမသိဘူး။ နင့်အဖေ မသေဘဲ ငါ သေသွားရင် ကောင်းမယ်။ နှစ်ယောက်လုံး သေသွားရင် သာတောင် ကောင်းသေး။ ဒါမှ နင် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်ကျန်နေခဲ့မှာ ။ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ သူ့အမေဟာ လျှောက်ပြောနေပေမဲ့ ရဲမင်းအောင်က တော့ မထီတရီနဲ့ ။ အောင်ပွဲရပြီး ကျနပ်နေသလိုပဲ။

မျက်စိကတော့ ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ရှိနေသေးတဲ့ လျှပ်စစ်မီးပူအပျက် ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ မီးပူကို ယူပစ်ရတာက မခက်ပေမဲ့ တိုင်ကပ် နာရီကြီးကို အမေ မသိအောင် ယူထုတ်သွားရမှာ တယ်မလွယ်ဘူးလို့ ရဲ မင်းအောင် စဉ်းစားတယ်။

ကြောင်အိမ်ထဲမှာ သူ့အမေက လိုလိုမည်မည် ဆိုပြီး ဝယ်ထားတဲ့ ဖ ယောင်းတိုင်၊ မီးခြစ်ထုပ်၊ ဆပ်ပြာတောင့်တွေလည်း ရှိနေသေးတယ်။ ဆပ်ပြာ တောင့်တွေက ဆားပွင့်တွေလို မှီတက်နေတာကို ရဲမင်းအောင် မကြိုက်ဘူး။ မီးခြစ်ထုပ် အနံ့ကိုလည်း သူ မကြိုက်ဘူး။ လိုလမည်မည် ဆိုပြီး ဝယ်ဝယ် သိမ်းထားတတ်တဲ့ အကျင့်ကိုလည်း သူ မကြိုက်ဘူး။

မှီတော်နံတာကို ရဲမင်းအောင် မုန်းတယ်။

... ..

... ..

အိပ်မရဘဲ မျက်စိက ကြောင်နေပြီး တောရောက်တောင်ရောက် တွေးနေဆဲ နာရီထိုးသံ ခြောက်ချက်ကို ရဲမင်းအောင် ကြားတယ်။

ခြောက်နာရီတောင် ထိုးတာလားလို့ သူလန့်ပြီး အိပ်ရာက ဝုန်းခနဲ ထတယ်။ နောက်မှ နာရီထိုးသံနဲ့ အချိန်နဲ့ မကိုက်ဘူးလို့ သတိရပြန်တယ်။ ဒါဆို ည တစ်နာရီပဲ ထိုးသေးသလား။

ရဲမင်းအောင် မအိပ်ချင်တော့ဘူး။

ခရီးသွားရမယ့်အချိန်ကတော့ အများကြီး လိုသေးတယ်။

မနက်လင်းလို့ အမေ အိပ်ရာက နိုးလာရင် သန့်ရှင်း ပြောင်လက်နေ
တဲ့ အိမ်ကို မြင်ရတော့ အံ့သြသွားမှာ ပဲလို့ ရဲမင်းအောင် စဉ်းစားတယ်။
အိပ်ရာက လူးလဲထပြီး စောင်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေကို သေသေချာချာ
ခေါက်တယ်။

ပြီးတော့ မျက်နှာသစ်ပြီး တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းနဲ့ အိမ်ဝင်းထဲမှာ
လျှောက်လှည်းတယ်။ မှောင်ထဲမှာ ဘာမှ မမြင်ရပေမဲ့ ရမ်းသန်းပြီး လှ
ည်းတယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ အိမ်ဝင်းတစ်ခုလုံး ပြောင်လက်သန့်ရှင်းနေပြီလို့ ထင်
တဲ့ အခါ တံမြက်စည်းကို ထမ်းပြီး အိမ်ရှေ့ လမ်းပေါ် ထွက်သွားတယ်။
ဧည့်ခန်းက နာရီကြီးက ခုနစ်ချက်ထိုးသံကို မကြားလိုက်တော့ဘူး။

လမ်းပေါ်က တရဲ့ရဲ့ တံမြည်စည်းလှည်းနေတဲ့ အသံကြောင့် သူ့အမေ
အိပ်ရာက ထလာတယ်။ ဝါကြင်ကြင် မီးရောင်အောက်က တံမြက်စည်း
ကို သဲသဲမဲမဲ လှည်းနေတဲ့ ရဲမင်းအောင်က သူ့ဆီ မောင်းလာနေတဲ့ ကား
ကို သတိ မထားမိသေးဘူး။

ကောင်လေးကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ သူ့အမေ စ
ဉ်းစားလိုက်မိတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်

အမှတ် ၇၊ မတ်၊ ၁၉၉၀ ခုနှစ်၊

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

မိုးရေထဲကည
ကိုဂျက်

အို... ဆောရီး မောင်ရယ်
တောင်းပန်တယ်ကွာ
မောင်ရယ်... မျက်နှာကို ညှိသွားလိုက်တာ
မောင် မျက်နှာပျက်သွား ကတည်းက တို့ သိလိုက်ပါတယ်
တို့ မှားသွားပြီဆိုတာ
ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်ရယ်
အဲဒီလို ကြည့်မနေပါ နဲ့ ကွယ်
နောက်ကို မပြောတော့ဘူးနော်
စိတ်ချပါ
တို့ ကလည်း တို့ ပဲ

မိုးငွေပါသော လေက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝင်ရောက်လာသည်။ ပြတင်းမှ ခန်းဆီးပြာလေးက တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန့်လှုပ်ခတ်လျက်။ သရက်ကိုင်းနှင့် ခေါင်းမိုး ထိခြစ်သံက ချောက်ချားစရာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ အနောက်ဘက် လမ်းကြားလေးဆီမှ ဝါးရုံပင်များကို လေတိုးသံက တရှဲ့ရှဲ့နှင့် ။ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ ကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံး နက်မှောင် ပိန်းပိတ်နေပုံများ ။ မည်းညစ်ညစ် တိမ်ညိုစိုင့်များက ဟိုတစ်ကွက်၊ သည် တစ်ကွက်နှင့် ။ ရိုးပြတ်တောများမှ မြေဆီခြောက်သွေ့ ပပ်ကြားအက်နေပုံနှင့် တူသေးတော့။ အုန်းလက်ဖျားများက သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ယမ်းနေတော့သည် ။ ဝင်းခနဲ၊ ပြက်ခနဲ လင်းလက်လာသော လျှပ်စီးတွေက ကောင်းကင်ပြင်၏ အက် ကြောင်းရာများကဲ့သို့။ အမှောင်ကျနေသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲအထိ အလင်းမျှင်တွေက ဝင်လာတတ်သည်။ ။

ကြယ်တွေကော။ ကြယ်ကလေးတွေ ဘယ်များ ရောက်နေကြသလဲ။ ခါတိုင်းလို အိပ်မပျော်ညတွေဆို ငေးမောရေတွက်နေကျ ရင်းနှီးနေတဲ့ ကြယ်ကလေးတွေကော။ တိမ်ညိုစိုင့်တွေ အောက်မှာ များ ပုန်းအောင်းနေကြသလား။ ကြယ်တွေ ရှိမနေဘူး။ ဒီည မိုးရွာဦးမှာ သေချာပါသည် ။ အခုပဲ မိုးငွေပါတဲ့ လေကြမ်းတွေက အရှိန်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ် လာပြီပဲ။

စားပွဲတင်နာရီမှ စက်ဝိုင်းစိတ် ထိရွှေ့သံက မှန်မှန် ပေါ်ထွက်လာနေသည်။ ။ အလင်းရောင်မဲ့ အခန်းမှောင်ထဲတွင် မီးစုန်းဂဏန်းကွက်များက

စူးစူးရဲရဲ စွန်းထင်းနေကြသည် ။ တစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်။ နေ့သစ် တစ်ခုကို ကူးပြောင်းလာခဲ့ပြီ။ ခုချိန်ထိ အိပ်မရနိုင်သေး။ အိပ်မပျော်တဲ့ ညတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်ဖြတ်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ လက်ပွန်း တတီးနဲ့ ရင်းနှီးနေခဲ့ပြီပဲ။ အိပ်မပျော် ညတွေနဲ့ နေသားတကျ အလိုက် သင့်ဖြစ်နေပြီပဲ။ အထူးအဆန်းတစ်ခုအဖြစ် အံ့သြနေဖို့ မကောင်းတော့ ပါဘူးလေ။

ကြယ်တွေကို ရေတွက်ချင် ရေတွက်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ခု တင်ပေါ်မှာ အလိုက်သင့် လဲလျောင်းရင်း တချက်ချက် နာရီစက်သံကို ကြား ယောင်နားစွင့်၊ စိတ်ကူးတည့်ရာ အတွေးစတွေက လူးလာခေါက် တဲ့နှင့် ဝင်လာ တစ်လှည့် ထွက်သွားတစ်ခါ။ ရက်ကန်းက လွန်းအိမ်တစ် ခုလို။

ရုတ်ခြည်းပင် မိုးက အပြီးကြီးစွာ ရွာချလာတော့သည် ။ ခေါင်မိုး သွ ပ်ပြားနှင့် မိုးစက်ပြင်း ထိခတ်သံက တဝန်းဝန်းနှင့် ။ မိုးရွာ လာပြီ။ မိုးရွာ လာပြီ။ ကြည့်စမ်း.... ကြည့်လိုက်စမ်း။ အပြီးတကြီးနဲ့ မိုးရွာချလို က်ပုံများ ကြောက်စရာ ကောင်းသေးတော့။ သွပ်ပြားမြောင်းအတိုင်း စီး ကျလာသော မိုးရေစီး ကြောင်းများက တစ်ရှိန်ထိုး ကျဆင်းနေတော့သ ည် ။

ပြတင်းပေါက်တွင် တင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်လုံး မိုးငွေ့တို့ ဖြင့် ရိုက်ခတ်လျက်။ ဝေ့တိုက်လာသော လေပြင်းတွင် မိုးစက်တွေက မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်လာသည် ။ အေးခနဲ၊ စိမ့်ခနဲ။ ရုတ်ခြည်းပင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလက်သွားပြန်သည် ။ ရင်ထဲတောင် ထိတ်သွား သည် ။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နားစည်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကပ်ထားမိ၏။ ကျ ယ်လောင်ဟိန်းတက်သွားသော မိုးကြိုးပစ်သံ တစ်ချက်ကို ကြားရ၏။

အသိကင်းမဲ့စွာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက် မိသည် ။ ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ် ဆို့တက်လာ၏။

၂။

မောင်နဲ့ တို့ က အကြိုက်ချင်းတူတယ်။ မိုးရွာလာရင် ပျော်တာ။ မိုးရွာထဲမှာ လမ်းလျှောက်ချင်တာ။ မိုးရာသီမှာ မွေးတာချင်းလည်း တူတယ်။ အိုကွာ... ဇီဝီပွင့်တွေကို ချစ်တာကအစ တူတယ်နော်။

မောင်ရေ... မနေ့က အိမ်မှာ ဇီဝီပင်လေးတစ်ပင် စိုက်တယ် သိလား။ မောင့်ကို သတိရလိုက်တာကွာ။ မောင်နဲ့ အတူ နေရရင် တို့ အိမ်လေးမှာ ဇီဝီပင်တွေ စိုက်မယ်နော်။ မောင်နဲ့ အတူ စိုက်မှာ ပေါ့။ အများကြီးကို စိုက်ပစ်လိုက်မယ်ကွာ။ အပွင့်တွေ ပွင့်လာတဲ့ အခါ ဘုရားကို လှူမယ်လေ။ ပြီးတော့ အလှစိုက် ပန်းအိုးတွေမှာ လည်း ထိုးထားမယ်။ တို့ အခန်းထဲမှာ တော့ အများကြီးကို ထားပစ်လိုက်မယ်ကွာ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လည်း ဟိုတစ်ပွင့်၊ ဒီတစ်ပွင့် ကြွဲထားမယ်လေ။ ခေါင်းအုံးစွပ်ထဲမှာ လည်း ထည့်ထားရမယ်။ ဒါမှ အိပ်လိုက်တာနဲ့ ဇီဝီပန်း ရနံ့က လေးတွေနဲ့ မွှေးနေမှာ ။ တို့ ခေါင်းမှာ လည်း ဝေနေအောင် ပန်မယ်နော် ။ မောင် ပန်ပေးလေကွာ။

အဲဒီလိုဆို တို့ ရဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး တစ်ခုလုံး ဇီဝီပန်းရနံ့တွေနဲ့ သင်းပျံ့နေမှာ နော်။ ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။ မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲကြီး ရွာမနေဘူးပေါ့။ ဖွဲဖွဲကလေးပဲ ရွာနေမှ ။ မိုးစက်ကျသံကို ဖွဖွကလေး ကြားနေရအောင်ပဲ ရွာကွာ။ ပြတင်းကို တစ်ချပ်ပဲ ဖွင့်ထားမယ်။ မုတ်သုံလေဦး တိုက်ခတ်တဲ့ အခါ ခန်းဆီးစလေးက တနဲ့နဲ့ လှုပ်ခတ်လို့ ပေါ့။ မောင် နှစ်သက်တဲ့ သီချင်းခွေလေးကိုလည်း

တိုးတိုးလေး ဖွင့်ပေးထားမယ်။

ဒါမှ အခန်းထဲမှာ မိုးသက်လေနေ အေးလေးရယ်၊ သီချင်းဆွေးဆွေးလေးရယ်၊ ဇီဝါရနဲ့ သင်းသင်းလေးရယ် စီးမျောနေမှာ ။ ပြီးတော့ မောင်သိပ်ကြိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည် ကျကျလေးကို တို့ က ဖျော်ပေးမယ်လေ။ တို့ နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း၊ ဇီဝါ လေနေအေးကို ရှူရှိုက်ရင်း၊ သီချင်းဆွေးဆွေးလေးကို နားထောင်ရင်း၊ တုန်ယင်နေသော လက်များ ဖြင့် နားစည်ကို ဖုံးအုပ် ဖိကပ်ထားမိပြန်သည် ။ မကြားပါရစေနဲ့ ၊ မကြားပါရစေနဲ့ ။ နားစည်ကို ဖုံးကွယ် ထားရုံနဲ့ မကြားဘဲ နေလို့ရမှာ တဲ့ လား။ မဆိုင်လိုက်တာ။ ပြင်ပက ကြားနေရတဲ့ အသံမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ သိစိတ်က၊ အတွေးက၊ အာရုံက မေ့ပျောက်မရနိုင်လို့ စွဲလမ်းသတိရခြင်းနဲ့ ကြားနေရတာပဲ။ ဘာနဲ့ မှ ပိတ်ပင်တားဆီးလို့ မရနိုင်ဘူး။ ကြားနေရမှာ ပဲ။

မိုးရွာပြီးစ ညနေခင်းတွေဆို လမ်းလျှောက် ထွက်ကြမယ်နော်မောင် ။ သစ်ရွက်ကလေးတွေက စိမ်းစိုနေလိုက်ကြတာလေ။ ကြည့်စမ်းပါဦးမောင်ရယ်။ ဘယ်လောက်များ ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲလို့ ။ ဖုန်မှုန့်တွေနဲ့ နီညိုညစ်ရောင် ထမနေတော့ဘူး။ တို့ ရဲ့ မိုးက ဆေးကြောလိုက်ပြီနော်။ အဲဒီ သစ်ရွက်စိမ်း ရနံ့နဲ့ အတူ မြေသင်းနံ့ကို တို့ ချစ်တယ်ကွယ်။ မောင်ကော ချစ်တယ် မဟုတ်လား။ ဟာ... မောင်ကလည်း ကွာ။ သိပ်ပိုတာပဲ။ မြေသင်းနံ့ကို မောင်ချစ်လားလို့ မေးတာ။ ချစ်ခိုင်လောက် မချစ်ဘူးလို့ ဘာလို့ ဖြေရတာလဲ။ မောင်က တို့ ရဲ့ အချစ်ဆုံး ။ တို့ က မောင့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး။ ဟုတ်တယ်နော်။

မောင်ရေ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သစ်စိမ်း အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းကြီးရဲ့ အပေါ်မှာ လေ။ သက်တံကြီးနော်။ လှလိုက်တာကွာ။ ကွေးညွတ်နေတာ

ပဲ။ အခုလို မြေသင်းနဲ့သင်းတဲ့ ညနေခင်း၊ မိုးရွာပြီးစ ရှင်းသန့်တဲ့ ကောင်းကင်၊ သက်တံ ကွေးညွတ်ကိုင်းနဲ့ အဲဒီလို ချစ်စရာ ညနေခင်း က လေးမှာ မောင်နဲ့ တို့ လမ်းလျှောက် ထွက်ကြမယ်နော်။ ဟာကွာ... မောင် ကလည်း ရှက်စရာ။ ဘာဖြစ်လဲ။ သားသားတွေ၊ မီးမီးတွေ ရလာရင်လည်း အတူတူ လျှောက်မှာ ပေါ့ကွာ။ တို့ မိသားစုလေး ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။ တို့ ကလေးကို အနွေးထည် ဖြူဖြူ ဖွဖွ လေး ဝတ်ပေးလို့ ။ နင်းလိုက်တိုင်း အသံမြည်တဲ့ ဖိနပ်ကလေး စီးပေးရမယ်။ ဒါမှ သားလေးရဲ့ ဆတ်တောက် ဆတ်တောက် ခြေလှမ်းတိုင်းက အသံလေးတွေ မြည်နေမှာ ။

ကလေးတွေဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ်လေးလေကွာ။ သိုးမွေးလုံးလေး တန်းလန်းကျနေတာ။ အဲဒီဦးထုပ်လေး ဆောင်းပေးရမယ်။ ပြီးတော့ သူ့ လက်ဖဝါး နုနုသေးသေးလေးကို မောင်နဲ့ တို့ က ဆုပ်ကိုင် တွဲခေါ်ရင်း တို့ မိသားစု လမ်း လျှောက်ရအောင်နော်။ သားလေးက မောင်နဲ့ တူရင် မောင့်လို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ အသားဖြူဖြူလေး။ ပြီးတော့ မောင့်လို နှုတ်ခမ်းပါးပါးနဲ့ စကားတတ် မှာ ပါ။ သမီးလေး ဆိုရင်တော့ ဆံပင် အရှည် ထားခိုင်းရမယ်။ သူတို့ လေးတွေ တို့လိုပဲ ဇီဝီပန်းကို ချစ်တတ် မှာ ပါနော်။ ပြီးတော့ တို့လို ရေကူးတတ်ဖို့ ...။

အို...ဆောရီး မောင်ရယ်။ တောင်းပန်တယ်ကွာ။ မောင်ရယ်... မျက်နှာကို ညှိသွားလိုက်တာ။ မောင် မျက်နှာ ပျက်သွားကတည်းက တို့ သိလိုက်ပါတယ်။ တို့ မှားသွားပြီဆိုတာ။ ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်ရယ်။ အဲဒီလို ကြည့်မနေပါနဲ့ ကွယ်။ နောက်ကို မပြောတော့ဘူးနော်။ စိတ်ချပါ။ တို့ ကလည်း တို့ ပဲ။ မောင် မကြိုက်တဲ့ စကားမှ ဘာလို့ များ ပြောထွက်ရတယ် မသိပါဘူး။ မေ့သွားလို့ ပါ မောင်ရယ်။ ခွင့်လွှတ်နော်။ သမီးလေးကို ရေကူးမခိုင်းပါဘူး။ မောင်က ရေကူးတာ မကြိုက်ဘူးနော်။ တို့ လည်း

မောင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ကတည်းက ရေမကူးတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ။
မေဂျာလက်ရွေးစင် ဘဝကို မောင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာ
လေ။

၃။

သိစိတ်အတွေးထဲကို ဒီအကြောင်းတွေ ဝင်မလာအောင် ဘာလုပ်နေ
ရမလဲ။ ပြောပါဦး။ ဒီအကြောင်းတွေ ဝင်မလာအောင် တစ်ခုခု လုပ်နေမှ
။ ဘာ လုပ်နေရမှာ လဲ။ ဘာလုပ်နေရမှာ လဲ။ ဒီတော့ မည်းမှောင်နေတဲ့
အခန်းငယ်ထဲမှာ ဘာလုပ်နေရမှာ လဲ။ လေပြင်းတိုက်တာနဲ့ ၊ သစ်ကိုင်း
ကျိုးတာနဲ့ ၊ မီးကြိုးတွေပေါ် သစ်ကိုင်းကျတာနဲ့ မိုးသက်လေပြင်း ည
တွေဆို မီးပျက်တာ များ တာပဲလေ။ အလင်းရောင်မဲ့ အခန်းငယ်ထဲက
ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ သိနေတာပဲ။ အထိအခိုက်၊ အတွန်းအ
တိုက် မရှိ သွားလို့ လာလို့ ရနေတာပဲ။ ပြတင်းနှင့် ကပ်လျက် စားပွဲပေါ်
မှာ ဖတ်လက်စ စာအုပ်များက ပွင့်လျက်သား။ စားပွဲတင် နာရီတစ်လုံး၊
စဉ်ပန်းအိုး ပုပုဝိုင်းဝိုင်း ကလေးက အလှစိုက်ပန်း ကင်းမဲ့စွာ၊ ရေကင်းမဲ့
စွာ ခြောက်သွေ့နေမည်။ စာအုပ်စင်ကလေး ပေါ်မှာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း တ
စ်အုပ်လည်း ရှိနေမည်။ စားပွဲဘေးနားမှာ ကုလားထိုင် ယိုင်နဲ့ နဲ့ တစ်
လုံး ရှိနေမည်။ အပြာနုရောင် ဆေးသားပါးပါး သုတ်လိမ်းထားသော အ
ခန်းနံရံ၊ ပြတင်းနှစ်ပေါက်၊ အဝင်အထွက် တံခါးတစ်ပေါက်။

ခုတင်လေးပေါ်မှာ အိပ်ရာခင်းက ကြွေမွရွဲ့စောင်းနေမည်။ ခေါင်း
အုံး ပျော့ပျော့နှစ်လုံးက ထပ်လျက်သား။ စောင်ပါးပါးတစ်ထည်၊ အမွေး
ပွ စောင်ထူထူ တစ်ထည်၊ အဖြူရောင် ဇာခြင်ထောင်ကို လုံးထွေး ပစ်တ
င်ထားမိသည် ။ ခုတင်ခြေရင်း အဝတ်ကြိုးတန်းမှာ တော့

အဝတ်ဟောင်း များက ဖရိုဖရဲနှင့် ။

တွင် ခုံလုပ်သားတစ်ဦး၏ လက်ထဲမှ ဂဟေဆော်ကိရိယာ မီးပွင့်တွေ လို လျှပ်စီး အလင်းတွေက စူးရဲလင်းလက်စွာ အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာကြသည် ။ မည်းမှောင်နေသော အခန်းငယ်ကလေး၏ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းတစ်ချပ် ရှေ့မှာ သူက ရပ်နေမိတော့သည် ။ သတိရခြင်းတွေက တိုးဝင်လာကြပြန်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းကလည်း အခုလို မည်းမှောင်နေတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ...

ရုပ်ရှင်ရုံနဲ့ လည်း မတူဘူးနော် မောင်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည် ကို သတိရ၏။ စက်ရုံတစ်ခု သို့မဟုတ် ပေါင်းဖိုတစ်ခုနှင့် တူနေသော ရုပ်ရှင်။ တကူးတက လာရောက် ကြည့်ရှုရသောကြောင့် နေရာသစ်၌ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေက လူးလာခတ်မျှ ရှုပ်ထွေးလျက်။ စက္ကူချုံပင်တွေ နားမှာ ။ မြက်ခင်းစိမ်းတွေပေါ်မှာ ။ ခုံတန်းပြာတွေထက်မှာ ။ စားသောက်ဆိုင် တန်းတွေထဲမှာ ။ ကြိုပို့ ဘတ်စ်ကားတွေက ဝင်လာလိုက်၊ ထွက်လာလိုက်နှင့် ။ အပြာရင့်ရောင် နောက်ခံပိတ်တွင် ရုက္ခဗေဒ မိသားစု ရန်ပုံငွေ အထူးပွဲ ဟူသော ငွေရောင်စာလုံးတွေက ရုံအဝင်ဝတွင် တလက်လက်နှင့် ။

မောင်ရေ... တို့ မေဂျာက လုပ်တဲ့ ပွဲမို့ ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ရုပ်ရှင် ကြော်ငြာမှာ ကိုက တို့ ချစ်တဲ့ ပန်းကလေးလည်း ပါတယ်။ ပြီးတော့ မောင့်မွေးလလည်း ပါလို့ အမှတ်တရ ကြည့်တာနော်။ တို့ လက်မှတ်ဝယ်ထား လိုက်တယ်။ မောင်တို့ မေဂျာကကော ရန်ပုံငွေပွဲတွေ မလုပ်ဘူးလား။

မတွေးပါရစေနဲ့ ၊ မတွေးပါရစေနဲ့ ။ အဲဒီလို စူးစူးနစ်နစ် ဟစ်အော်လိုက်ရ ကောင်းမလား။ ဘာလို့ များ တွေးဖြစ်နေရတာလဲ။ ခါတိုင်းည

တွေလို စာဖတ်နေရင်တော့ ဒီအတွေးတွေ ဝင်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ စာဖတ်လို့ လည်း မရ။ အခုလို မီးပျက်နေတဲ့ ညမှာ အပြင်ဘက်မှာ ဖြင့် မိုးကတော့ ရွာနေဆဲ။ လျှပ်စီးတွေကလည်း ဝင်းခနဲ၊ ပြက်ခနဲ လင်းလက်နေဆဲ။

မောင်ရေ... တို့ ကို အဲဒီကဗျာလေး ကူးပေးပါကွာ။ တို့ ရဲ့ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ထဲမှာ ကူးပေးနော်။ မောင့်လက်ရေး လှလှလေးနဲ့ ဆိုတော့ ပိုပြီး အမှတ်တရ ရှိတာပေါ့နော့။

ဇီဝါပန်းတွေက အချစ်အတွက်

မျက်ဝန်းအိမ်ဟာ မျက်ရည်အတွက်

ဇူလိုင်လဆိုတာ မိုးစက်လေးတွေအတွက်

တမ်းတခဲ့ ချစ်ဆွေးမပြေ

လွမ်းရတဲ့ အဖြစ်ကလေးတွေ။

မတွေးပါရစေနဲ့ ၊ မတွေးပါရစေနဲ့ ။ အဲဒီလို စိတ်တင်းထားခါမှ ပို၍ တွေးဖြစ်နေမိ ပြန်တော့သည် ။ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာမှ ကဗျာလေးကို ခုချိန်ထိတိုင် မှတ်မိနေခြင်းကိုပင် ဘာသာအံ့ဩ တုန်လှုပ်မိတော့သည် ။ ကာလ ကြာမြင့် လာပြီ ဖြစ်၍ မေ့ပျောက်ခဲ့ပြီးမှ စိတ်မှ ဟုတ်ယောင် ထင်မှားစွာ နားလည်ထားခဲ့သော်လည်း မသိစိတ် တစ်နေရာမှာ အောက်မေ့ သတိရခြင်းကြီးစွာ စူးနင့်ကိန်းဝပ်နေခဲ့သည် ပဲ။

မောင်တို့ နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်တာနော်။ မောင့်ကို တို့ သိပ်ချစ်တာ။ မောင်ကော တို့ ကို ချစ်ရဲ့ လား။ တကယ်ချစ်တာလား။ တို့ နှစ်ယောက် ပေါင်းရမှာ ပါနော်။ ရုပ်ရှင်နာမည်ကြီးက မကောင်းဘူးကွယ်။ "လွမ်းရတဲ့ အဖြစ်ကလေး တွေ"တဲ့ ။ အဲဒီရုပ်ရှင်ထဲကလို လိုက်ခဲ့လို့ ကတော့

သေပစ်လိုက်မယ်ကွာ။ မောင် စိတ်ညစ်သွားလား မသိ။ တို့ မေဥာကလည်း အသုံးမကျဘူး။ တခြားရုပ်ရှင် ပြပါတော့လား။ ခုတော့ ရုပ်ရှင်နာမည်ကလည်း မကောင်းဘူး။ ပေါင်းလည်း မပေါင်းရဘူး။ မောင်ရေ... တို့တွေ ပေါင်းရမှာ ပါနော်။ မောင်နဲ့ ဆိုရင် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်ကွာ"

နီထွေးစိုပြည်သော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို ခပ်စုစုထားရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ် ပြောနေသော ချစ်သူပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။

ရုပ်ရှင်ပဲ မခိုင်ရဲ့ ။ ကြည့်တဲ့ သူတွေ ခံစားရအောင် ဒီလိုပဲ ဇာတ်လမ်း ဆင်ရတာပေါ့။ ခွဲရတာပေါ့။

မတွေးတော့ပါဘူးဟု စိတ်ထဲ တင်းထားကာမှ ပြောခဲ့ဖူးသော အားပေးနှစ်သိမ့် စကားတွေကို တစ်လုံးမကျန် အမှတ်ရနေမိတော့သည်။

မသိဘူး မောင်ရယ်၊ မသိဘူး။ မောင်နဲ့ ပထမဆုံး ရုပ်ရှင်လာကြည့်တော့မှ ပဲ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ တခြားကားပြရင် ပြီးရော။ ခုတော့ မပေါင်းရတဲ့ ကားမှ ရွေးပြတယ်။ မောင်ရေ... ပေါင်းရမှာ ပါနော်။ တို့ သိပ်ချစ်ကြတာပဲနော်။ မောင်နဲ့ ပေါင်းရပါစေ။ တို့ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာနော်။ မောင် တို့ ကို သိပ်ချစ်နော်။ မခွဲနိုင်တော့ဘူး မောင်ရယ်။

အတူယှဉ်တွဲ လျှောက်နေရာမှ လက်မောင်းရင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်သည်။ ။ ငဲ့အကြည့်တွင် ညိုနေသော မျက်နှာပြင် ပါးပြင်မို့မို့၊ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ဥတို့ ဖြင့် အရည်လဲ့နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို တွေ့သည်။ ။ သွယ်ပျောင်း နူးညံ့သော လက်ဖဝါးနုကို ဆုပ်ကိုင်မိသည် တွင် ချွေးစတို့ ဖြင့် အေးစက်နေသည် ထိတွေ့သိ၏။

စိတ်ထဲ စွဲမထားပါနဲ့ ဆို ချစ်ခိုင်းရာ။ မေ့ထားလိုက်နော်။ မောင်တို့

ပေါင်းရမှာ ပါ ချစ်ခိုင်းရဲ့ ။ မောင်တို့ သိပ်ချစ်ကြတာပဲ။

သိစိတ် ပြန်ဝင်လာချိန်မှာ တော့ နှုတ်ဖျားက နတ်ဝင်သည် တစ်ဦးပမာ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိဆဲ။ ကြားနာမယ့်သူ မရှိမှန်း သိသော်လည်း အသိကင်းမဲ့စွာ ပြောနေမိ၏။ မပြောပါရစေနဲ့ ။ နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားမိသည် ။ သက်ပြင်းပူတစ်ချက်ကို လေးပင်စွာ ချဖြစ်သည် ။

နက်ပြာရင့် ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် စိမ်းရင့်သော သစ်စိမ်းကိုင်းများ အရှိန်ပြင်းစွာ လှုပ်ယမ်းနေသည် ကို ဝိုးတဝါး တွေ့ရ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသော လျှပ်စီး အလင်းအောက်မှ မြင်ကွင်းက ချောက်ချားစရာ။ လျှပ်စီးအလင်းကြောင့် မိုးစက်မှုန်တွေက ငွေရောင် တလက်လက် တောက်ပနေကြတော့သည် ။ လေတိုးသံများကို ကြားနေရသည် ။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူပွက် ပြိုလဲစွာဖြင့်။ အပြင်ဘက်မှာ တော့ဖြင့် အငြိုးတကြီး မိုးက ရွာနေဆဲ။

၄။

မည်းမှောင်သော အခန်းထဲကို ပြာလဲ့လဲ့အလင်းမျှင်တစ်ခုက မှုန်ပျံစွာ တိုးဝင်လာသည် ။ သဲကွဲစွာ မြင်နိုင်ခြင်းမရှိသော အလင်းလဲ့လဲ့ ။ မှုန်ရီဝိုးတဝါး အလင်းက ဖြာကျတိုးဝင်။ လျှပ်စီးတွေက ချွန်မြလက်သည်းရှည်တွေလို။ အဲဒီ လက်သည်းရှည်တွေမှာ ငွေရောင် လက်လက်တွေ လိမ်းကျံထားလို့ ပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီချွန်မြ လက်သည်းရှည်တွေနဲ့ မည်းနက်မှောင် ကောင်းကင် အပြာရင့်ကို ထိုးစိုက် ကုတ်ခြစ်ဆုတ်ဖြဲ။ ဒီအခါ ကောင်းကင် အက်ကွဲကြောင်းထဲက ငွေရောင်လက် မိုးမျက်ရည်တွေ စီးကျ ဖိတ်အန်လာခဲ့ပေါ့။

မုတ်သုံလေကြမ်းက တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လာပြန်တော့သည် ။ မုန်ယို
နေသော တောဆင်ရိုင်းကြီး တစ်ကောင်၏ ကြမ်းတမ်းပုံနှင့် ဆင်ဆင်တူ
လွန်းတော့။ ဟူးဟူးထနေသော လေစီးကြောင်းများက ပင်စည်ကြီးမား
သစ်ပင်ကြီးများကို တွန်းတိုက်သွားကြပေါ့။

မောင်... အဲဒီလိုကြီး မနေနဲ့ ကွာ။ မျက်နှာကြီးကလည်း ညိုပြီး တို့
ကို စကား မပြောတော့ဘူးလား။ နောက်ကို မလုပ်တော့ဘူးကွာ။ မောင်.
.. ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်ရယ်။ ကတိပေးတယ်နော်။ မောင် ယုံနော်။ နောက်
ကို မကူးတော့ဘူး မောင်ရယ်။ အခုလည်း ဆရာမက ခေါ်လို့ ပါ။ ပြီး
တော့ တို့ ကူး ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး လေ။ လူရွေးပေးရတာပဲဟာ။ ဆ
ရာမကို အားနာလို့ ပါ မောင်ရယ်။ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်။ တို့ မှားသွားတယ်
မောင်ရယ်။

မကြားပါရစေနဲ့ ၊ မကြားပါရစေနဲ့ ။ ဘုရား... ဘုရား... ဘာလို့ များ
ဒီအကြောင်းပဲ တွေးဖြစ်နေမိတာပါလိမ့်။

အဲဒီတုန်းက မိုးသားတိမ်စိုင့် ကင်းစင်တဲ့ ကောင်းကင် ပြာပြာကြီးက
လည်း ကြည်လင် ရှင်းသန့်လို့ ပေါ့။ ဟိုးဝေးဝေး ခပ်လှမ်းလှမ်း ကမ်းတ
စ်ဖက်မှ မှိုင်းညှို့သော သစ်စိမ်း တောအုပ်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သည် ။
လေလာရွက်တိုက် လှေတချို့က ပြာလွဲစိမ်းရေပြင်မှာ ရုပ်တိုက်လှော်ခ
တ် လွင့်ပါးနေကြပေါ့။ ခရမ်းရောင် ဗေဒါပွင့်ကလေးတွေကလည်း
လှိုင်းခေါ်ရာ လေယူရာ တရွေ့ရွေ့ စီးမျောလို့ ။ ကမ်းစပ်ကို လှိုင်းရိုက်သံ
ကြားနေရသည် ။ ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် စီတန်းပေါက် ရောက်နေကြ
သော ကိုင်းပွင့်ဖြူဖြူတွေက လေပြည်နဲ့ ညီညာနွဲ့ယိမ်း လှုပ်ရှားနေကြ
ပေါ့။ ကန်ပေါင်တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ပွဲတော်လာများ ဆီသို့ အကြ
ည့်ကို အရွှေ့တွင် ရှိုက်သံ တစ်ချက်ကို စကြားရသည် ။ ခေါင်းငဲ့အကြည့်

တွင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို အပ်ရင်း ငိုရှိုက်နေသည် ကို တွေ့သည် ။ အတူယှဉ်တွဲ ထိုင်နေသော သစ်တိုပင်ကို ကျောမှီရင်း ဝင်သက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်သွင်းမိ၏။

မောင် တောင်းပန်ပါတယ် မခိုင်ရယ်။ မောင် လွန်သွားတယ်။ မငိုနဲ့ တော့နော်။ မောင် မှားသွားတယ်ကွာ။ ဆောရီးနော် ချစ်ခိုင်။ ချစ်ခိုင် ငိုတာမြင်တော့ မောင် စိတ်မကောင်းဘူးကွာ။

ပါးပြင်မို့မို့ပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို ဖယ်ရှား သန့်စင်ပေးချိန်မှာ နီရဲစိုစွတ်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်သည် ။ လက်ဝါးပြင်နှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်သည် ။ အရောင်တစ်ဝက်စီ ဆိုးထားသော ချွန်မြလက်သည်းရှည်တွေက သူ့လက်ဝါးပြင်ကို စူးဝင်ထိုးစိုက်ကြပေါ့။ နီရဲနေသော နှုတ်သီးဖျား၊ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းတွေကို မြင်ရချိန်တွင် ရင်ထဲမှ နင့်သီးစွာ ခံစားလိုက်ရတော့၏။

မောင့်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ မောင်မကြိုက်တဲ့ (တို့ ဝါသနာပါတဲ့) ရေကူးတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ် မောင်ရယ်။

ငိုရှိုက်သံလွှမ်းသော မဝီမသ စကားသံအဆုံးတွင် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥတွေက စီး၍ ကျလာပြန်တော့သည် ။

၅။

မုတ်သုံလေကြမ်းကတော့ တိုး၍ တိုက်ခတ်နေဆဲ။

လေစီးကြောင်းတွေက သစ်ကိုင်းဖျားတွေကို ချိုးဖဲ့ခဲ့ကြ။ သစ်ရွက်စိ

မ်း တွေကို ခြွေခဲ့ကြ။ မိုးစက်တွေကို နေရာအနှံ့ လွင့်စဉ်သွားအောင် စီး
မျောကြ။ လျှပ်စီးတွေက လင်းလက်ဆဲ။

မိုးကြိုးခြိမ်းသံတွေက ပဲ့တင်ကျန်ရစ်ဆဲ။ ပြတင်းရှေ့မှာ သူကလည်း
ရပ်နေမိဆဲ။ ပြာခွက်ထဲမှ ဆေးလိပ်တိုကို တဖြည်းဖြည်း စမ်းယူရသည်
။ မီးညှိ ဖွာရှိုက်လိုက်တော့ ဆေးလိပ်မီး အလင်းက အခန်းထဲမှာ အန
ည်းငယ် လင်းလက်သွားသည် ။ မီးခိုးငွေ့ အဖြူတွေက ဝေ့ဝဲပါးလျှော့ ပြ
တင်းမှ လူးလွန့်လွင့်မျော သွားကြပေါ့။

မောင်ရယ်... ကျန်းမာရေးလည်း ထိခိုက်သေးတယ်။ ဖြတ်နိုင်ရင်
တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောင့်ကို ဖြတ်ဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး
နော်။ လျှော့သောက်ဖို့ ပြောတာ။ မောင် နားလည်ပါတယ်နော်။ အင်း...
ဆရာလုပ်တယ်လို့ များ မောင် ထင်နေမလား မသိဘူး။ မောင် လက်ဖ
က်ရည် သောက်တာလည်း သိပ်များ တယ်။ ပြီးတော့ မောင်သောက်တဲ့
လက်ဖက်ရည် ကလည်း အချို့ပေါ့ ကျကျခါးခါးကြီး။ အကျရည် နည်းန
ည်းလျှော့ပြီး ပြောင်းသောက်ကြည့်လေ။ မောင့်မှာ အစာအိမ်ရောဂါလ
ည်း ရှိလျက်နဲ့ ။ ဆေးကော မှန်မှန်သောက်ရဲ့ လား။ ဟိုတစ်ခါလို ဆေး
ကုန်တာ မပြောဘဲ မနေနဲ့ နော်။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ မောင်ရဲ့ ။

ဘာလို့ များ သတိရနေမိတာလဲ။ လေးနှစ်ပြည့်ဖို့ နှစ်လအလိုမှာ ထူး
ထူးခြားခြား တစ်ချိန်လုံး သတိရနေမိသည် ။ မတွေးပါရစေနဲ့ ဟု စိတ်
တင်းခါမှ အတွေးတွေက တားဆီးမရ တိုးဝင်လာကြသည် ။ စဉ်ပန်းအိုး
ပုပု ဝိုင်းဝိုင်းလေးဘေးမှ ဆေးပုလင်းကို အကြည့်ရောက်သည် ။ မည်း
မှောင်နေသော အခန်းအတွင်း မမြင်နိုင်သော်လည်း အဲဒီ ဆေးပုလင်း
ပေါ်မှာ ရေးထားသည့် စာလုံးလေးတွေ ကို အလွတ်မှတ်မိနေပြန်သည် ။

မောင့်ကျန်းမာရေးအတွက်

အဲဒီ ဆေးပုလင်းအညိုလေးထဲမှာ ဂျဲလ်မက်ချ် ဆေးပြားလေး နှစ်ပြားက ဝါကြင်ပွရောင်းလို့ ။ အညိုရောင်ရှိတာ အမျိုးအစား အစာအိမ်ရောဂါ သက်သာစေသော ဆေးကတ်ကလေး တစ်ခုကတော့ဖြင့် မိုးငွေ့ရိုက်ခတ် စိုစွတ်ပျက်စီးခဲ့ပြီပဲ။ ကြာခဲ့ပြီပဲလေ။ ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ထားခဲ့သော အမှတ်တရတွေလည်း အဲဒီဆေးပြားလေး နှစ်ပြားနဲ့ ဆေးကတ်လေး တစ်ခုသာ ကျန်ခဲ့ပေါ့။

ဖော်ပြလို့ မရနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ၊ တွယ်ငြိခဲ့ သံယောဇဉ်တွေ၊ နားလည်ခြင်းတွေ၊ ကြင်နာမှုတွေ၊ ဖေးကူအားပေးမှုတွေ၊ စိတ်ကူးယဉ် ကြည်နူးမှုတွေက ရင်ထဲမှာ ၊ နှလုံး သည်းပွတ်ထဲမှာ ကပ်ပါးဖွဲ့နေခဲ့ပေါ့။ အနည်ထိုင်နေခဲ့ပေါ့။ အပြာရောင်တွေကို နှစ်ခြိုက်စွဲမြဲစွာ ဝတ်ဆင်တတ်သည် ကိုလည်း အမှတ်ရသည် ။ နူးညံ့သော လက်ချောင်းသွယ်လေးများ၏ ချွန်မြဲ လက်သည်းရှည်များ ပေါ်တွင် လိုက်ဖက်သော အရောင်ကွဲများကို ရောယှက် သုတ်လိမ်းတတ်သည် ကိုလည်း သတိရသည် ။ ပါးပြင်မို့ မို့ပေါ်မှ ရှင်မတောင် သနပ်ခါးနံ့ကိုတော့ အစွဲမက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ နွဲ့ပျောင်း ဆံနွယ်မျှင်၏ အဖျားပိုင်းများ တွင် ပန်းပွင့် သေးသေးလေးများကို ဆွဲရစ်တွယ်ချိတ် ပန်ဆင်လေ့ရှိသော ဓလေ့ဆန်းကိုလည်း တခုတ်တရ မှတ်မိနေခဲ့သည် ပဲလေ။

မတွေးပါရစေနဲ့ ၊ မတွေးပါရစေနဲ့ တော့။ ဘာလို့ များ တွေးဖြစ်နေရတာလဲ။ အံ့ကြိတ်အားတင်း မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်လိုက်ခါမှ မျက်ဝန်းဆီမှ မျက်ရည်ပူများက သွေ့ခြောက်စွာ ဖြတ်သန်း စီးကျလာတော့၏။

ငွေ့ရောင် လင်းလက်သော မိုးစက်တွေက ခပ်ဖွဲဖွဲကျနေဆဲ။ မာဆတ်

သော သစ်ရွက်များ ပေါ်သို့ မိုးစက်ကျသံကို ကြားနေရသည် ။
လေစီးကြောင်းတွေ၏ နောက်မှာ သစ်ရွက်ချင်း ပွတ်တိုက်သံက တရှဲရှဲ
နှင့် ဆူညံကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

ခြေထောက်တွေ တောင့်တင်း ညောင်းကိုက်လာသည် ကိုလည်း သ
တိမထားမိ။ ပြတင်းပေါက်တွင် ထောက်ထားသော တံတောင်ဆစ်များ
ဆီမှ နာကျင် ကိုက်ခဲလာသည် ကိုလည်း သတိမထားမိ။ ပြတင်းရှေ့မှာ
ရပ်နေမိတာကြာပြီ ဆိုသည် ကိုလည်း သတိမထားမိ။ ဘာကိုမှ သတိမ
ထားမိတော့။ မိုးရေထဲက ညကို အမိပ္ပာယ်မဲ့ တွေ့၍ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ
တော့သည် ။

ရုတ်တရက် မဝီမသ ညည်းတွားသံတစ်ခုကို စကြားရသည် ။ သစ်ရွ
က်ချင်း ပွတ်သံလား၊ လေတိုးသံလား။ မသဲကွဲသောအသံကို ကြားနေရ
ဆဲ။ သစ်ရွက်တွေပေါ် မိုးစက်ကျသံလား။ သစ်ကိုင်းနဲ့ ခေါင်မိုးထိခြစ်သံ
လား။ ပြင်ပမှ တကယ်ကြားရသည် လား၊ သိစိတ်မှ ဟုတ်ယောင်
ထင်မှား ကြားရခြင်းလား။ သူ့ဘာသာ ဝေခွဲမရတော့။

မောင်... တို့ ခေါ်လိုက်တာပါ။ တို့ ပါ၊ မောင်ရဲ့ ခိုင်လေ။ မောင် မမှတ်
မိတော့ဘူးလား။ အဲဒီလို ခပ်စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့ ။ ခိုင်ပါ
မောင်ရဲ့ ။ ချစ်ခိုင်လို့ ခေါ်နေကျ မောင့်ရဲ့ ခိုင်ပါ။ အဲဒါကြောင့် မောင့်ကို
ချစ်ရတာ။ မောင်တို့ ကို အရမ်းသတိရနေတယ် မဟုတ်လား။ တို့
အကြောင်း တွေးနေတော့ တို့ ရောက်လာရတာပေါ့ မောင်ရဲ့ ။ မောင့်ကို
ကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ မိုးတွေ စရွာလာတဲ့ အချိန်ကတည်းက မောင့်ကို
ကြည့်နေတာလေ။

ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထလာသည် ။ လက်ဖျားခြေဖျားတွေက
အေးစိမ့်လာကြသည် ။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ရုတ်ခြည်း ကြီးမားလာသည်

ဟု ထင်လာသည်။ ။ ခန္ဓာအနှံ့ ကြောက်စိတ်က ပျံ့နှံ့ဝင်ရောက်လာသည်။ ။ ရင်ခုန်သံတွေက စည်းလွတ်ဝါးလွတ်။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ခပ်စိပ်စိပ် ခပ်သွက်သွက်။ ချွေးစေးတွေက စိမ့်ထွက်လာကြ။ နှုတ်ဖျားတွေ၊ လက်ဖျားတွေက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင် လာတော့သည်။ ။ ခြေထောက်တွေက ကိုယ်ခန္ဓာကို ဟန်ချက်ညီအောင် မထိန်းနိုင်တော့။ နတ်ဝင်သည် တစ်ဦးပမာ ရှေ့နောက်ဝဲယာ ယိမ်းထိုးနေတော့သည်။ ။

မောင် တို့ ကို သင်္ဘောဆိပ် လိုက်ပို့တဲ့ နေ့ မှတ်မိလား။ အဲဒီနေ့က မောင်ကိုယ်တိုင် ပန်ပေးခဲ့တဲ့ ဇီဇဝါပန်းပွင့်ကလေးလေ။ တို့ အမှတ်တရ သိမ်းထားတယ်။ မောင့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် အဖြစ် ပြန်လာပေးတာ။ ကြာပြီပဲ မောင်ရယ်။ နွမ်းညစ်နေပြီပေါ့။ အခုတော့ အဲဒီ ဇီဇဝါပန်းက လေးလည်း တို့လိုပဲ မြစ်ရေတွေစို၊ မိုးရေတွေစို၊ ပြီးတော့ နွံဝါဝါတွေနဲ့ ညစ်ပေလို့။ ။

သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်နေသော မသဲမကွဲ အရိပ်တစ်ခုကို လျှပ်စီး အလင်းအောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ အဲဒီအရိပ်က ချစ်သူရပ်နေကျ ပုံစံအတိုင်း နွဲ့နွဲ့ကလေး ရပ်တည်လို့။ မိုးရေစက်တွေက ခပ်စိပ်စိပ်ကျနေဆဲ။

နွဲ့ပျောင်းရှည်လျားတဲ့ ဆံနွယ်မျှင်တွေက လက်မောင်းပေါ်မှာ ၊ ပခုံးစွန်းပေါ်မှာ ၊ ရင်ညွန့်ပေါ်မှာ ဝဲကျလို့။ ။ မိုးရေတွေနဲ့ ရွှဲနစ်လို့။ ။ ဆံနွယ်အဖျားပိုင်း တွေက လျှပ်စီးအလင်းအောက်မှာ ငွေရောင်တလက်လက် တောက်ပလို့။ ။

မောင် မြတ်နိုးလွန်းတယ်လို့ ဆိုခဲ့တဲ့ တို့ ရဲ့ ဆံပင်တွေမှာ စိုရွဲနေတာ မိုးရေတွေလို့ များ မောင် ထင်နေသလား။ မိုးသည်းသည်းထဲမှာ အကာအကွယ်မဲ့ မိုးရေတွေနဲ့ ငိုနေတာကို မောင် တွေးနေလား။ မဟုတ်ပါဘူး

မောင်ရဲ့ ။ မိုးရေတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်လည်း သိသားနဲ့ ။

ဟိုးဧရာဝတီမြစ်ကြီးရဲ့ အထဲက အဲဒီမြစ်ရေတွေလေ။

၆။

အခုဆို မောင်နဲ့ ခွဲခဲ့ရတာ လေးနှစ်ပြည့်တော့မယ်နော်။ မောင့်ကို အရမ်းလွမ်းတယ် မောင်ရယ်။ တို့ နှစ်ယောက် မပေါင်းရဘူးနော်။ တို့ ဝမ်းနည်းလိုက်တာလေ။ တို့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ စီးကျနေတာ မိုးရေတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မြစ်ရေတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်ကို လွမ်းလို့ ကျတဲ့ မျက်ရည်အစစ်တွေပါ။

မကြားပါရစေနဲ့ ၊ မကြားပါရစေနဲ့ ။ ဘုရား... ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၊ အတွေးထဲကို ဒီအကြောင်းတွေ ဝင်မလာအောင် တပည့်တော်ကို စောင့်ရှောက် တော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

မောင် ကူးပေးခဲ့တဲ့ ကဗျာလေးလေ။ မောင့်လက်ရေးလှလှလေးနဲ့ ဇီဝီပန်းပွင့်တွေက အချစ်အတွက်ဆို။ မောင် ပန်ပေးခဲ့တဲ့ ဇီဝီပွင့်က လေးကို မောင့်မွေးနေ့အတွက် တခုတ်တရ လာပေးတာလေ။ မျက်ဝန်းအိမ်က မျက်ရည် အတွက်တဲ့ ။ မောင့်ကို လွမ်းလို့ ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေပါ။ မိုးရေတွေ မဟုတ်ဘူး ။ မြစ်ရေတွေ မဟုတ်ဘူး ။ တို့ မျက်ရည်တွေပါ။ ဇူလိုင်လဆိုတာ မိုးစက်ကလေး တွေ အတွက်တဲ့ ။ မောင့်မွေးနေ့ ရောက်တော့မယ်နော်။ ဇူလိုင်လရဲ့ တတိယ ရက်သတ္တပတ်ထဲမှာ မောင့်မွေးနေ့လေ။

မကြားပါရစေနဲ့ ၊ မတွေးပါရစေနဲ့ ။ နှုတ်ဖျားမှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသော်လည်း စိတ်နှင့် ကိုယ်သည် တွဲလျက်ရှိသည် မထင်တော့။

တော်ပါတော့ မခိုင်ရယ်။ တော်ပါတော့။ ကြားနိုင်တဲ့ အစွမ်း မရှိတော့ပါ
ဘူးဟု အော်ဟစ်လိုက် မိလေသလား။ ကိုယ်တိုင် ဝေခွဲမရတော့။ ဟူး
ဟူးထ လေစီးကြောင်းတွေထဲမှာ စကားသံတွေက ရောထွေးမျောပါရင်း
...

မောင်တွေ့တာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီလို ခေါင်းကို ဘယ်ညာခါယမ်းပြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာမနေစမ်းပါနဲ့ ။ တို့ ပါးပြင်ပေါ်က သနပ်ခါးတွေ မ
ဟုတ်ပါ ဘူး။ မောင် တပ်မက်နှစ်သက်လွန်းတဲ့ ရှင်မတောင် သနပ်ခါး
တွေ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရဲ့ ရေစီးက တိုက်စားသယ်ဆောင်
လာတဲ့ နုန်းတင်နွံဝါဝါတွေပါ။ တို့ ကို သေချာကြည့်စမ်းပါဦး မောင်ရဲ့ ။
မည်းနက်ပြာနုမ်းနေတဲ့ အသား ရောင်ကို ကြည့်ပြီး မောင် တို့ ကို စိတ်ပျက်
သွားပြီလား။ တို့ ပြောပါရစေဦး။

အဲဒီညကလည်း အခုလို ညမျိုးပဲ မောင်။ နက်မှောင်နေလိုက်တဲ့
ညများ ။ အဲဒီညကို ပြိုကွဲစေလိုက်တာကတော့ သင်္ဘောစက်သံဖုံးအောင်
အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အသံတွေကြောင့် ပဲ မောင်။ အဲဒီ ဆူညံသံတွေကြော
င့် ပဲ တို့ လန့်နိုးခဲ့ရတယ်။ ဆူညံအော်ဟစ်သံတွေ၊ ငိုယိုရှိုက်ငင်သံတွေ၊ မ
ဝီမသ ညည်းတွားသံတွေ၊ အသိကင်းလွတ် ကယောင်ကတမ်း ခေါ်သံ
တွေ၊ အကူအညီတောင်းသံတွေ၊ ဘုရားတသံတွေနဲ့ ကမ္ဘာပျက်တယ် ဆို
တဲ့ စကားအတိုင်းပါပဲ မောင်။

မထင်မှတ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်
အောင် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်မောင်။ ဘာမှ ပြင်ဆင်ချိန် မရနိုင်ခဲ့ဘူး
။ ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် သတိလက်လွတ် ဖြစ်မိသေးတ
ယ်။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်နိုင်တဲ့ အချိန်မှာ တော့ အလေ့
အကျင့် ပြတ်ခဲ့ပေမဲ့ သိစိတ်မှတ်ဉာဏ်ရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ ခိုဝင်စွဲငြိ

နေတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို အစီအစဉ်ကိုက် ပြန်မှတ်မိလာတယ်။

စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထား၊ အာရုံမပျံ့လွင့်စေနဲ့ ။ ကြွက်သားတွေကို လျှော့ထား။ အို... ရေကူးသင်တန်းက အခြေခံ သင်ခန်းစာတွေကို သတိ ရနေရင်း မကြောက်ပေမဲ့ ထိတ်လန့်စိတ်နဲ့ တို့ လေ ရင်တွေ ခုန်နေမိတယ် မောင်။

ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ်...

မေဂျာလက်ရွေးစင် ဆိုတဲ့ သာမန်ထက် နည်းနည်းလေးပိုတဲ့ ရေကူး ကျွမ်းကျင်မှုအဆင့်ရယ်၊ အလေ့အကျင့် ပြတ်လပ်မှုရယ်၊ ဖျော့တော့ကြုံ လိုတဲ့ အရေပြားတွေ၊ အရိုးငေါငေါနဲ့ ချည့်နဲ့ လို့ ၊ လက်ကောက်ဝတ်မှာ စိပ်ပုတီးလေး ပတ်ထားတဲ့ အိုမင်းမစွမ်း အဘွားအိုရဲ့ အကြောပြိုင်းပြိုင်းက လက်ချောင်းတွေနဲ့ ဆုပ်ကိုင်မှီခိုအားကိုးမှုရယ်၊ လောကအကြောင်း ဘာမှ မသိသေးတဲ့ ကလေးငယ် လေးရဲ့ ဖြူဖွေးနူးညံ့တဲ့ ဖောင်းဖောင်းကစ်ကစ် လက်ချောင်း သွယ်သွယ်ကလေးတွေနဲ့ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စွာ အားစိုက် ဖက်တွယ်ထားမှုတွေကြောင့် ပူနွေးတဲ့ နွံဝါရောင် ဆားငန်ရည်တွေထဲမှာ ခရီးသွားဖော် မြေးအဘွားကို ကူညီရင်း တို့ ကိုယ်တို့ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်လို မြင်ယောင်လာရင်း ကောက်... ရိုး... တစ်မျှင်... လို... မြင်...ယောင်လာ ... ရင်း... တို့ လေ...တို့

မောင် ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်မလို့ လား။ မပိတ်ပါနဲ့ ။ မပိတ်လိုက်ပါနဲ့ မောင်ရဲ့ ။ မောင့်ကို ခွဲနေရတာ ကြာပြီပဲ။ မောင့်ရဲ့ လှပတဲ့ မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကို မောင့်ရဲ့ နူးညံ့တဲ့ နှုတ်ခမ်း ပါးပါးလေးတွေကို ကြည့်ပါရစေဦး။ အလွမ်းပြေ ကြည့်ပါရစေဦး။ ပြတင်းပေါက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မောင့်ရဲ့ သွယ်ဖျော့တဲ့ လက်ချောင်းတွေက ဘာလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေရတာလဲ။ အစာအိမ် အောင့်နေပြန်ပြီလား မောင်။ အို... မော

င် ဘာလုပ်တာလဲ။ ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်မလို့ လား။ မောင့်ကို ကြည့်ရတာ နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်။ တို့ စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ မောင့်ရဲ့ မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းတွေက အရမ်းကို ပြူးထွက်နေကြပြီ။ မောင် ဘာဖြစ်နေလဲ။

တို့ ကို သိပ်ချစ်တဲ့ အကြောင်း တိုးတိုးဖွဖွ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မောင့်ရဲ့ နှုတ်ခမ်း ပါးပါးတွေကလည်း ဘာတွေအော်နေလဲ မသိဘူး။ တို့ ကို ခေါ်နေတာလား။ တို့ မကြားရဘူး မောင်ရဲ့ ။ မောင်ခေါ်လည်း တို့ လာလို့ မရဘူးမောင်ရဲ့ ။ မိုးခြိမ်းသံတွေ၊ လေတိုးသံတွေ တရဲရဲနဲ့ ဘာမှ မကြားရဘူး မောင်ရဲ့ ။ တို့ လေတို့ အဲဒီ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးထဲမှာ ၊ မြစ်ကြီးထဲမှာ ခုနစ်ရက်တိတိ... ခုနစ်ရက်တိတိ ခု...နစ်...ရက်...တိ...တိ။ ခု...နစ်...ရက်...တိ...တိ...။

၇။

ဖြန်းခနဲ အသံနှင့် အတူ မီးပွင့်တချို့ကို မြင်လိုက်ရသည် ။ ကျိုးကျသွားသော သစ်ကိုင်းတစ်ခုက ဓာတ်အားပို့ ကြိုးများကို ပူးကပ်သွားစေခဲ့၏။ အဲဒီ လျှပ်စီးအလင်းအောက်မှာ ။

ကိုဂျက်

အမှတ် ၇၊ မတ်လ၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

အချစ်ကြမ်း
တက္ကသိုလ်မောင်အောင်ဆွေ

အတာရေဆိုတာ အေးချမ်းတယ်

ရွှင်မြူးတယ်

နှလုံးသား ကြည်နူးစေတယ်

ပျော်ရွှင်တယ်

တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး အချစ်စိတ်တွေ တဖြန်းဖြန်း ထစေတယ်

(က)

ပိတောက်ပန်းများ ဝေနေပြီ။

ကျော်မြင့်ထွန်းသည် အိမ်ခြံဝင်းကြီးအတွင်းရှိ ပိတောက်ပင်ကြီးကို
မော့ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာကြည်နူးလာ၏။ ပိတောက်ပန်း

၏ ရနံ့များ သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မွှေးကြိုင်လှိုင်နေတော့သည်။ ။

ခြံထဲရှိ သစ်သားခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး မလှမ်းမကမ်း လမ်းမပေါ်တွင် ရေပက် ကစားနေကြသော ကလေးများကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိုးမိုး တို့ အုပ်စုကို စောင့်နေမိသည်။ ။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ယခုလို သင်္ကြန်ကျပြီဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲ၌ ကျော်မြင့်ထွန်း မပါလျှင် ပွဲမစည်တော့ပါ။ အားလုံးထဲတွင် အပျော်တတ်ဆုံး အကဲဆုံးနှင့် ငွေအဖြုန်းနိုင်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ။

မိဘမောင်နှမများကလည်း ကုန်သည် စီးပွားရေးသမားများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ငွေကြေး တောင့်တင်း ချမ်းသာကြ၏။ အက်စ်အီးကားနှင့် ဆန်နီကား နှစ်စီး မိသားစုသုံးရန်အတွက် ဝယ်ထား၏။

"ဟေး...အထွန်း"

စိုးမိုးနှင့် လန်ဘားလှဝင်းတို့ နှစ်ယောက် ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ကို ငါ စောင့်နေတာ ကြာပြီကွ။ ခပ်စောစော ထွက်ကြရအောင်။ ဒါနဲ့ ချစ်မင်းတို့ လူသိုက်ကော"

ဤတွင် စိုးမိုးက ကျော်မြင့်ထွန်း၏ ပခုံးကို ဖက်ရင်း...

"အခု ငါတို့ ကား ပြဿနာ တက်သွားပြီကွ။ ကား မရှိတော့ဘူး"

"ဟေ... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်လဲ။ ချစ်မင်းက သူ့ကား ယူလာမယ်ဆို"

"ကနော့ တို့ လည်ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ထားတဲ့ အတိုင်း သူ့အိမ်က ပါဗလစ်ကာကို မနေ့ညနေ ကတည်းက အမိုးတောင် ဖြုတ်ထားပြီးပြီကွ။ အခုမနက်ပဲ ပျဉ်းမနားက သူတို့ အဒေါ်တစ်ယောက် ဆုံးသွားတဲ့ အကြောင်း ဟိုက တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက်လို့ သူ့အဖေနဲ့ အမေ ကားယူပြီး ချ

က်ချင်း လိုက်သွားတယ်။ ငချစ်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်"

စိုးမိုးက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ရာ ကျော်မြင့်ထွန်းမှ နားလည်သွား၏။

"ဒီလိုဆို ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"ကားမှ မရှိတာ"

"အေးကွာ၊ ဒုက္ခပါပဲ။ သင်းသင်းတို့ မဏ္ဍပ်မှာ စောမြတ်ရည် ရေကစားမှာ ကွ။ သူတို့ မဏ္ဍပ် သွားမလို့ ငါကြံထားတာ အားလုံးလွဲကုန်ပြီ"

ကျော်မြင့်ထွန်းက စိတ်ပျက်သွားသည်။

"ဟာ... ဒါဆို မင်းအဖို့ ပျော်စရာကြီးပဲ။ စောမြတ်ရည်ဟာ သင်းသင်းတို့လို သောင်းကျန်းတတ်သူ မဟုတ်ဘူး ။ ရေပက်ခဲတယ်။ သူ့သတင်း ဘယ်သူပြောလဲ"

လန်ဘားလှဝင်းက ပြောရာ...

"သင်းသင်းက ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောတယ်။ အစောကို ရေကစားဖို့ ကနေ့တစ်ရက် ခေါ်ထားတယ်ကွဲ့။"

"ဒီလိုဆိုရင် မင်းအတွက် အကွက်ကောင်းပဲ။ ကားတစ်စီးရလိုက်ရင် ဘယ်လောက် နိပ်မလဲကွာ။ သူတို့ မဏ္ဍပ်ကို သွားရေပက်ခဲ၊ ပြီးတော့ သင်းသင်းကို စည်းရုံးပြီး စောမြတ်ရည်ကို တို့ ကားပေါ် ခေါ်တင်ပြီး လျှောက်လည်လိုက်ရရင် ပျော်စရာ ဟက်ပီးပဲကွာနော်"

စိုးမိုးက မချင့်မရဲကြီးပြောလျှင် ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ ရင်ထဲတွင် ယားကျိကျိ ဖြစ်လာပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလာ၏။

"ကိုင်း... ဒီလိုလုပ်ကွာ။ ချစ်မင်းအိမ်မှာ မင်းတို့ အားလုံး

စောင့်နေကြ။ ငါ အိမ်ကကားကို အခြေအနေ ကြည့်ပြီး ဆွဲထုတ်ခဲ့မယ်"

"အေး... ပိုင်အောင်လည်း လုပ်ကွာ။ မင်းကို တစ်နေကုန်တော့ မျှော်ပြီး မောကြောတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ "

"အပိုင်ထုခဲ့မှာ ပါကွ"

စိုးမိုးတို့ သည် အနီးမှ ထွက်ခွာသွားကြသည် ။ ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ ကားဂိုဒေါင်ထဲမှ အဖြူရောင် နောက်မိုးမပါ ဆန်နီဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏ ။ ကားသော့ကို မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြမြကြူက ထိန်းထား၏။ ညီအစ်ကိုတွေ ကားကို လက်ပြောင်းလက်လွှဲ ကလိလွန်းကြသဖြင့် ဝပ်ရှော့သို့ မကြာခဏ ပို့ရသဖြင့် အမှန်တကယ် လုပ်ငန်းကိစ္စရှိမှ မောင်းစေခိုင်းလေ၏။ မလွယ်ကြော။

"ဒီမှာ ကိုထွန်း... အစောကို ရေလာပက်လှည့်။ အတာရေဆိုတာ အေးချမ်းတယ်၊ ရွှင်မြူးတယ်၊ နှလုံးသား ကြည်နူးစေတယ်၊ ပျော်ရွှင်တယ်။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး အချစ်စိတ်တွေ တဖြန်းဖြန်း ထစေတယ်။ သူကလည်း နင့်ကို ပြန်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အချိန်မှာ တစ်ခါတည်း မေတ္တာအချစ် ရေစင်တွေ ရွဲ့ရွဲ့စိုသွားပြီး ကိစ္စပြတ်ပဲ"

သင်းသင်းက စောမြတ်ရည်အပေါ် ကျော်မြင့်ထွန်း မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ရေးဆိုထားခဲ့သည့် ကိစ္စတွင် ကြားမှ အောင်သွယ်တော် အကျိုးဆောင်။

သင်္ကြန်ရေသဘင်ပွဲသည် မြန်မာတို့ ၏ မြန်မာ့ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုပွဲသဘင် ဖြစ်၍ မိဘ အုပ်ထိန်းသူများ ကိုယ်တိုင် မိမိတို့ ၏ သားသမီးများကို လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်စွာ ရေကစားခွင့် ပြုကြစေ ဖြစ်ကြ၏။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နီးနီးကပ်ကပ်နှင့် ရေပက်ကစားရင်း ရင်းနှီးမှု ပို

ရှိလာကြ၏။

ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ စောမြတ်ရည်အပေါ် အချိန်အခါ အခွင့်ကောင်း ရ ချိန်၌ လက်လွတ် မခံနိုင်ချေ။ ချစ်မင်း၏ ကားအစီအစဉ် ပျက်သွားသော် လည်း စိတ်မလျှော့ဘဲ အိမ်မှ ကားကို အလစ်ထုတ်ယူရန် ဉာဏ်နီညာဏ် နက် အကွက်ဆင် ရချေပြီ။

အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။ အပေါ်ထပ် အိမ်ခန်းထဲရှိ မိခင် ဒေါ်မြမြကြူ ၏ အနီး၌ ထိုင်ရင်း စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာဖြင့်...

"မေမေ"

"ဘာလဲ သား"

"သားရဲ့ သူငယ်ချင်း မွတ်တား အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်လို့ ညတွင်းချင်း ဆေးရုံ တင်လိုက်ရတယ်လို့ စိုးမိုးတို့ အခု လာပြောတယ် မေမေ"

"ဟုတ်လား၊ သနားပါတယ်ကွာ။ အခြေအနေက ဘယ်လိုတဲ့ လဲ"

"အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး ပြောတယ်။ မွတ်တားဟာ ကျွန် တော့်အပေါ် သိပ်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ အကောင်။ သူ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိတယ် မေမေ။ သူ့ကို ကျွန်တော် သွားတွေ့ချင်တယ်"

"သွားမှ ကောင်းမှာ ပေါ့။ သာရေးထက် နာရေးက ပိုအရေးကြီးတယ်။ သွားလေ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီလည်း ပေးနော်"

ဤတွင် ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ အကွက်ဝင် လာပြီ ဖြစ်၍ မိခင်ထံ ချော တောင်းလိုက်၏။

"ကားကို ခဏယူသွားမယ် မေမေ"

"ဘာလို့ ယူသွားမှာ လဲ။ ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားပေါ့။ သင်္ကြံရောက်လို့

ကားမှန်တွေ ကွဲကုန်မှ ဖြင့်"

ဒုက္ခတွေ့သွားပြီ။ ချက်ချင်း အကြောင်းရပြန်၏။

"ဒီလိုပါ။ သူငယ်ချင်းတချို့ဆီ အကြောင်းလည်း ကြားရင်း သူတို့ ကို တစ်ပါတည်း ကားနဲ့ ခေါ်ပြီး သွားချင်လို့ "

မွတ်တားမှာ အိမ်သို့ မကြာခဏ လာလည်နေကျ ဖြစ်သဖြင့် မိသားစု အားလုံးက ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေကြ၏။ မိခင် ဒေါ်မြမြကြူမှာ သား၏ သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်စိတ် ရှိသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကားယူသွားခွင့်ပြု လျက် သော့ထုတ်ပေး လိုက်လေတော့၏။

ချက်ချင်း ကားဂိုဒေါင်ထဲမှ ဆန်နီကားကို စက်နှိုးကာ အိမ်ခြံဝင်းထဲ မှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာ မောင်းနှင်လေသည် ။

ချစ်မင်းအိမ်သို့ ရောက်လျှင် စိုးမိုး၊ လန်ဘားလှဝင်း၊ ဇင်အောင်တို့ က စောင့်ကြိုနေကြ၏။

"မင်း ပိုင်လှချည်လားကွ။ ဒီလို မင်း ကားရလာလိမ့်မယ်လို့ ငါတို့ လုံးဝ မထင်ဘူး။ နောက် နာရီဝက်ကြာရင် ငါတို့ လူစုခွဲပြန်ကြတော့မ လို့ လုပ်နေကြတာ။ မင်းမားသားကြီးကို ဘယ်လို လှိမ့်လာခဲ့တာလဲကွ။ ဟား... ဟား..."

စိုးမိုးက ဝမ်းသားအားရ ပြော၏။ ကားပေါ်ကို အားလုံး တက်ကြ လေပြီ။

"မွတ်တားရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ပေါ့ကွာ"

"ဘယ်လိုလဲ၊ မွတ်တားက ဘာဆိုလို့လဲ"

"ဒီလိုကွ၊ ငါ့အမေကို..."

ကျော်မြင့်ထွန်းက မွတ်တားကိစ္စ ပြောပြလိုက်ရာ အားလုံး သဘော ကျလျက် ဝိုင်းရယ်ကြလေတော့၏။

"မွတ်တားက ငါတို့ ကျေးဇူးရှင်ကွ။ သူ့ကို သွားခေါ်ပြီး လည်ကြမယ် "

ကားကို ချစ်မင်းအိမ်ရှေ့မှ မောင်းနှင်ထွက်လာကြ၏။ မွတ်တားကို ဝင်ခေါ်ပြီး ကျော်မြင့်ထွန်းကို နှုတ်ပိတ်ထားသည် ။

"ဒီလိုဆို နှုတ်ပိတ်ပေးရလို့ ငါ့ကို တစ်ခုခု ကျွေးရမယ်"

အားလုံးမှာ ကားပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်လာကြ၏။ တချို့က ချာလီပင်နှင့် ဂျိုင်းဝတ်ဆင်ကာ တချို့က ဂျင်း(န)ပင်နှင့် ဂျင်း(န)ဂျက်ကက်၊ တချို့ ဝေ့စ် ကုတ်အင်္ကျီ မျိုးစုံဝတ်ဆင်လာကြ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရေပက်ခံကြရသဖြင့် အားလုံးမှာ ရွဲ့ရွဲ့စိုလာကြသည် ။ ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ ရန်ကင်းဘက်ဆီသို့ ကားကို ဦး တည်မောင်းလာ၏။ သင်းသင်းက ကြိုတင် အကြောင်းကြားပြီး သတင်း ပေးပို့ထားသဖြင့် စောမြတ်ရည်ကို တွေ့ချင်စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းထန်လာနေပြီ ။

"ဟေ့ကောင် ငထွန်း၊ ဖြည်းဖြည်း မောင်းပါကွ။ ကြားမဏ္ဍပ်တွေကို ဝင်ပြီး ရေပက်ခံကြရအောင်ကွာ။ မင်းဟာကလည်း မဏ္ဍပ်တွေ ရှေ့မှာ လည်း မရပ်ဘဲ အရမ်းမောင်းနေတာပဲ"

မွတ်တားက ကားနောက်ဘက်မှ နေ၍ လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

"မင်းကောင်က သူ့အသည်းကလီစာ မဖုရားမလေးကို အရင် သွား ဖူးမြော်ပြီးမှ မင်းစကား နားထောင်မှာ ။ ရောဂါထနေတာ သွားတားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ကွ"

ချစ်မင်းက ဝင်ပြော၏။ ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ ရေပက်သူများကို ကွေ့ပတ်ရှောင်တိမ်းရင်း မောင်းနှင်လာရာ သင်းသင်းတို့ ၏ "ပန်းဝတ်မှုန်" ရေပက်မဏ္ဍပ် ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ရှေ့၌ ရေပက်ခံ ကားငါးစီး တန်းစီလျက် နေကြသဖြင့် ကားစက်ကို ရပ်လိုက်သည် ။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလျက် မဏ္ဍပ်ထဲသို့ဝင်၍ စောမြတ်ရည်ကို ရှာဖွေရာ မတွေ့ဘဲ သင်းသင်းနှင့် တွေ့ဆုံမိကြ၏။

"ဟေး... ကိုထွန်း"

"သင်းသင်း... အစောကို မတွေ့ပါလား။ ဘယ်မှာ လဲ"

"သူ ရောက်မလာသေးဘူး။ ခဏနေရင် သူ လာမှာ ပါ။ ကျိန်းသေတယ်"

မဏ္ဍပ်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ရေပက်သူများ ၊ ရေပက်ခံသူများ ၏ အော်ဟစ် မြူးထူးသံများ နှင့် အတူ စပီကာ ဆောင်းဘောက်များမှ သီချင်းသံများ ရောထွေး ဆူညံနေသည် ။

"သင်းသင်း... ငါ့ကို နင် တစ်ခု ကူညီပေးပါဟာ။ နင့်ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ အစောလာရင် နင်နဲ့ အတူ ငါတို့ ကားနဲ့ ရေပက်ခံထွက်လိုက်ပေးပါနော်။ တို့ တွေ မြို့တစ်ပတ် လှည့်ပြီး ရေပက်ခံထွက်မယ်။ ပြီးတော့ မနက်စာကိုလည်း စားသောက်ဆိုင်မှာ နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ငါ ကျွေးပဲ့မယ်ဟာ၊ နော် နော်"

"သူလာမှ ငါ ပြောပြပေးမယ်လေ။ ဖြစ်အောင် ငါ ကူညီပေးပဲ့မယ်လေ"

"ကျေးဇူးကမ္ဘာပဲ"

ကျော်မြင့်ထွန်းက ဝမ်းသာသွား၏။ ဤတွင် စိုးမိုး အနားရောက်လာပြီး သင်းသင်းကို ရေလောင်းလေသည် ။ သင်းသင်းကလည်း ပြန်လှန်၍ ရေ လောင်းလိုက်၏။

"ဟေ့ကောင်... အထွန်း၊ ဒီမှာ စောင့်နေရမယ့်အတူတူ တခြားဘက် တစ်ပတ်လှည့်ပြီးမှ ပြန်လာတာပေါ့"

စိုးမိုးက အကြံပေးလိုက်သဖြင့် ကျော်မြင့်ထွန်းသည် သင်းသင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး မဏ္ဍပ်ရှေ့မှ နေ၍ ကားမောင်း ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။

ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံထိပ်သို့ ရောက်လျှင် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော လှိုင်ရဲမြင့်နှင့် စိန်တိုးနှစ်ယောက် တခြားပတ်ဗလစ်ကာပေါ်၌ ရေပက်ခံ ထွက် လာသည် ကို တွေ့ဆုံမိကြ၏။

"ဟေး...ဟေး... အထွန်း၊ ကားခဏရပ် ရပ်"

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလျက် ကားနောက်သို့ လိုက်လာကြသဖြင့် ကားကို ရပ်ပေးလိုက်သည် ။

"ဘာလဲကွ"

"ဟိုကားက လူကျပ်လို့ မင်းတို့ ကားနဲ့ ငါတို့ နှစ်ယောက် လိုက်မယ်ကွာ"

သူတို့ လက်ထဲ၌ ရမ်အရက်ပုလင်း နှစ်လုံးလည်း ပါလာ၏။ ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်သို့ အတင်းတက်လာကြ၏။

"ဟာ... တော်တယ်၊ ပါလာတယ်ဟေ့။ ဟန်ကျတာပဲကွ"

ကားပေါ်မှ ချစ်မင်းတို့ အုပ်စုမှာ အချမ်းပြေအောင် အရက်အနည်းငယ်စီ ဝိုင်းသောက်ကြ၏။ ပို၍ ပျော်မြူးလာသည် ။

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ချည်း သောက်မနေကြနဲ့ ။ ငါ့ကိုလည်း ပေး။ နို့မို့ဆိုရင် ငါကားမမောင်းတော့ဘူး"

ကျော်မြင့်ထွန်းက ကားနောက်ပိုင်းဘက် ဝင်ပြီး ပုလင်းကို လုလျက် နှစ်ကျိုက် မော့သောက်၏။

"ချစ်မင်း ကားမောင်းကွာ။ ငါ နောက်မှာ ပဲ ထိုင်လိုက်တော့မယ်"

လူချင်း လဲလိုက်သဖြင့် ချစ်မင်းက ကားမောင်းနှင်၍ ထွက်လာ၏။ ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ အရက်ထွေထွေနှင့် အော်ဟစ်နောက်ပြောင် ကခုန်ဆူညံလာတော့သည် ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မဏ္ဍပ်များ စွာရှေ့တွင် ချစ်မင်းက ထိုးရပ်ပြီး ရေပက်ခံလာ၏။ ရေစိုရွဲလျက် လေတိုက်ခံရ၍ ချမ်းလာ၏။ ချမ်း လာလေ ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ အရက်ကို သောက်ပြီး အချမ်းဓာတ် ကာကွယ်သည် ။

"ဟေ့ကောင်... မင်း တစ်ယောက်တည်း သိပ်များ နေပြီ။ သိပ်မူးနေဦးမယ်"

လန်ဘားလှဝင်းက တားလေ၏။

"ပျော်လွန်းလို့ ပါ သူငယ်ချင်းတို့ ရယ်။ ဟား...ဟား..."

"ဘာလို့ ပျော်ရတာလဲ ငထွန်းလေးရယ်"

မွတ်တားက လေပြေထိုးလိုက်သည် ။

"အချစ်ကလေးနဲ့ တွေ့ရတော့မယ် မွတ်တားရယ်။ ဟား ဟား"

မကြာမီ ရန်ကင်းရှိ သင်းသင်းတို့ ၏ မဏ္ဍပ်ဆီသို့ မောင်းနှင် ရောက်ရှိလာ၏။

"ဟေ့ဟေ့ ငထွန်း၊ ဟိုမှာ လေ ကြည့်စမ်း။ ရေပိုက်ကလေးကိုင်ပြီး ပ

က်နေတဲ့ အပြာရောင် ချောချောလေးဟာ ဘယ်သူလဲ"

စိုးမိုးက ပခုံးပုတ်ပြီး လှမ်းပြရာ အားလုံးက တစ်ပြိုင်နက်တည်း အော်လိုက်၏။

"ကိုကို ချစ်ချစ်၊ ဟား... ဟား..."

မဏ္ဍပ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ချစ်မင်းက ကားထိုးရပ်ပေးလိုက်ရာ ပျိုဖြူမေအားလုံးက ရေစုပ်စက်အင်ဂျင် အားကုန်ဖွင့်ပြီး ရေပိုက်များ ဖြင့် ထိုးပက်ကြလေပြီ။ သီချင်းသံများ ဟိန်းထွက်နေပြီ။

သင်းသင်းနှင့် စောမြတ်ရည်တို့ နှစ်ဦးမှာ ရယ်မောလျက် ကခုန်နေသော ကျော်မြင့်ထွန်းကို ဝိုင်းပက်လေသည် ။ အပြာရောင်ဝမ်းဆက် စောမြတ်ရည်နှင့် ကျော်မြင့်ထွန်းတို့ နှစ်ဦးမှာ အတာသင်္ကြန်ရေဖြင့် ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးနေကြ၏။ မဏ္ဍပ်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လူစည်ကားလျက် ကခုန် အော်ဟစ် မြူးနေကြသော လူငယ်များမှာ တဖြည်းဖြည်း များပြားလာချေပြီ။

ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ အရက်ထွေထွေနှင့် သီချင်းတီးလုံးနှင့် အလိုက်ညီအောင် ကောက်ကွေး၍ ကနေ၏။ ရုတ်တရက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး နောက် သင်းသင်း၏ လက်ထဲမှ ရေပိုက်တံကို လှမ်းတောင်းလိုက်သည် ။ ထို့နောက် စောမြတ်ရည်ကို ရေပိုက်နှင့် ကလူကျီစယ်ပြီး ပက်လေတော့၏။

"အို... မပက်နဲ့ "

"နည်းနည်းလေးပါ အစောရယ်။ ဟား...ဟား..."

ရေစုပ်စက်အင်ဂျင်မှ အားကုန် အရှိန်တင်လိုက်သဖြင့် စောမြတ်ရည်မှာ ရေပိုက်မှ ရေ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ချေ။ နားထဲ ရေဝင်သွား၏။

မျက်လုံးထဲ ရေဝင်ပြီး ကျိန်းစပ်၍ ဘာမှ မမြင်ရတော့ပေ။ နှာခေါင်းထဲ ရေဝင်ပြီး ရေမွန်းကာ အသက်ရှူကျပ်လာ၏။

"မပက်နဲ့ "

စောမြတ်ရည်မှာ မျက်နှာကို လက်ဖြင့်ကာပြီး ဒေါသထွက်လာလျက် အော်ဟစ်လိုက်၏။ မျက်နှာမဖော်နိုင်ဘဲ အင်္ကျီနှင့် ထဘီပင် လန်ကုန်ရှာ တော့၏။

သို့ပေသည့် ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ အရက်ထွေထွေနှင့် စောမြတ်ရည်၏ ကွေ့ပတ် ရှောင်တိမ်းနေပုံကလေးကို ကြည့်ပြီး သဘောကျလျက် မရပ်ဘဲ ဆက် ပြီး ရေပိုက်ဖြင့် ပက်နေဆဲပင်။

စောမြတ်ရည်မှာ တောင်းပန်၍ မရသည့် အဆုံး အနီးရှိ ချာတိတ် တစ်ယောက်၏ လက်ထဲမှ နို့ဆီခွက်ကို လှမ်းလှယူပြီး ကျော်မြင့်ထွန်း၏ မျက်နှာ ဆီသို့ လှမ်းပေါက် လိုက်လေတော့၏။

ဘေးမှ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော ပရိသတ်ကြီးမှာ စောမြတ်ရည်နှင့် ကျော်မြင့်ထွန်းတို့ ကို ကြည့်ပြီး တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျနေ၏။

စောမြတ်ရည်မှာ မဏ္ဍပ်ထဲမှ နေ၍ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောတော့ဘဲ အိမ်ပြန်သွားလေတော့၏။

"အစောရေ၊ ဟေ့ ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

သင်းသင်းက နောက်မှ နေ၍ အပြေးလိုက်ခေါ်၏။

"ငါ အိမ်ပြန်တော့မယ်။ နင့်ဆီ ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး။ ဟိုခွေး ကောင်ဟာ လူတွေရှေ့မှာ ငါ့ကို အရှက်ခွဲခဲ့တယ်။ သင်းကို ငါ လုံးဝမကျေနပ် ဘူး။ အဲဒီကောင်အကြောင်း နောက်ကို ငါ့လာမပြောနဲ့ "

စောမြတ်ရည်မှာ ငိုယိုပြီး သင်းသင်းကို ထားလျက် ထွက်သွားလေ
တော့၏။ ကျော်မြင့်ထွန်းသည် သင်းသင်းထံ ရောက်လာသည် ။

"အစောကော သင်းသင်း"

"အိမ်ပြန်သွားပြီ"

"ဟာ... ဘာလို့ ပြန်သွားရတာလဲ။ ငါ့ကားနဲ့ လျှောက်လည်ဖို့ မပြော
လိုက်ဘူးလား"

"နင့်ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားပြီ။ နင်ကလည်း နင်ပဲ။ သူ့ခမျာ မျက်လုံး
ထဲ၊ နားထဲ၊ နှာခေါင်းထဲ အကုန်ရေတွေဝင်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်သွားရှာတယ်။
သူက ရပ်ပါတော့လို့ တောင်းပန်တာလည်း နင်က မရပ်ဘဲ ဆက်ပက်
နေတာပဲ။ အင်္ကျီ ထဘီတွေလည်း လန်ပြီး သူ ရှက်သွားတာပေါ့ဟယ်။
အခု ငိုပြီး ပြေးပြီ"

သင်းသင်းကလည်း ကျော်မြင့်ထွန်းကို အပြစ်တင်လိုက်၏။

"အခု မတောင်းပန်နဲ့ ဦး။ တွေ့ခွင့်ရမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ။ နောက်
နေ့တွေ ကျမှ ငါ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်"

"ဒါဆိုရင် ငါတို့ သွားတော့မယ်"

ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ ကားပေါ်သို့ တက်သည် ။ မပျော်တော့ပါ။
ချစ်မင်း က ကားမောင်းပြီး ရန်ကုန်မြို့လုံးတစ်ခွင် ရေပက်မဏ္ဍပ်များ
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရေပက်ခံလျက် လာခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းအားလုံး ပျော်ကြ၏။ အော်ကြ၏။ သီချင်းဆိုကြ၏။ ကခု
န် ကြ၏။

ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ အရက်ငွေ့အရှိန် ပျောက်ကွယ်လာသည် နှင့် အမျှ

စောမြတ်ရည်မှာ မိမိကြောင့် ငိုယိုထွက်ပြေးသွားခဲ့ရရှာသည် ကို တွေးမိရင်း သူများ ပျော်လို့ မပျော်နိုင်ဘဲ မှိုငြင်ရလေပြီ။

"ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစောရယ်။ နင့်ကိုငါ ချစ်လွန်းလို့ အပျော်လွန်မိတာပါဟာ"

(ခ)

ပိတောက်ပန်းများ ဝေနေပြီ။

မနှစ်ကလောက် ပိတောက်မပွင့်ဟု ထင်မိသည် ။

ကျော်မြင့်ထွန်းသည် အိမ်ခြံဝင်းကြီးအတွင်းရှိ ပိတောက်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်း အားငယ်မိလာ၏။ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း မနှစ်က သင်္ကြန်၏ အရိပ်တစ္ဆေသည် ခြောက်လှန့်လာချေပြီ။

"နင် ဘယ်လိုတောင်းပန်ပေမဲ့ အစောရဲ့ စိတ်ကို ငါအသိဆုံးပဲ။ နင့်ကို တစ်သက် မကျေတော့ဘူး။ နင်ကတော့ ပျော်လွန်းပြီး အချစ်ကြမ်းခဲ့မိတာကိုး။ သူကတော့ လူပုံအလယ်မှာ အရှက်တကွဲ ခံခဲ့ရပြီး မိန်းကလေးသိက္ခာ အကျခံခဲ့ရတော့ နင့်ကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်လေ။ အင်း... နင်တို့ အဖြစ်ကလည်း မြန်မာရာဇဝင်မှာ ပါတဲ့ နရသီဟပတေ့မင်းနဲ့ မိဖုရားစောလုံ တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းလို ဖြစ်နေပြီပဲ"

ပုဂံခေတ် နရသီဟပတေ့မင်းက ယခုလို တန်ခူးလ သင်္ကြန်အခါတွင် မိဖုရားစောလုံအား ရေကန်တော်ထဲတွင် မောင်းမမိသံများကို ရေပက် ခိုင်းစေ၏။ မိဖုရားစောလုံမှာ နရသီဟပတေ့မင်း ၏ အကျီစားသန်လွန်း မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ လူပုံအလယ်၌ အရှက်ရသွားစေသဖြင့် မင်းကြီး အပေါ်တွင် ဒေါသအမျက် ထွက်၍ စားတော်ခွက်ထဲတွင် အဆိပ်ခတ်ပြီး က လဲစားချေခဲ့သည် ။

မင်းကြီး သိတော်မူလျှင် မိဖုရားစောလုံအား ဖမ်းဆီးပြီး မီးရှို့သတ်ရန် အမိန့် ချမှတ် တော်မူ၏။ မကြာမီ မင်းကြီးသည် အမျက်တော်ပြေချိန် ၌ ချစ်လှစွာသော မိဖုရားစောလုံအား လွှတ်ရန် အမိန့်ပေးရာ ဤတွင် အပြစ်ဒဏ်စီရင်ပြီးသား ဖြစ်နေကြောင်း သိရလေတော့၏။ ဘုရင် နရ သီဟပတေ့မင်းကြီးသည် မိဖုရား စောလုံအပေါ် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရရှာ တော့သည် ။

စောမြတ်ရည်အား မိမိကိုယ်တိုင် စာနှင့် ရေး၍ တောင်းပန်သော်လည်း မရခဲ့သလို သင်းသင်း၏ ကြားဝင်၍ ဖျောင်းဖျပေးလည်း အချည်း နှီးသာ ဖြစ်ခဲ့ ရတော့၏။

မနှစ်က အချစ်ကြမ်းပွဲသည် ပီတောက်ပွင့်များ နှင့် အတူ ကျော်မြင့် ထွန်း၏ နှလုံးသားများကို ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမိလာစေပြီကော။

"ဟော... ဖိုးထွန်း၊ လာလေကွာ။ ငါတို့ လျှောက်လည်ကြရအောင်"

အိမ်ဝင်းရှေ့သို့ ချစ်မင်းသည် ကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍ လာခေါ်၏။ စိုးမိုးတို့ မနှစ်က သူငယ်ချင်းများ လူစုံပါလာကြသည် ။ ရေပက်ခံထားရ သဖြင့် အားလုံးစိုရွဲနေကြ၏။ ပျော်နေကြ၏။

ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ ပျော်ချင်စိတ်မရှိတော့၍ ကားအနီး၌ ရပ်လျက် ကြေကွဲသံဖြင့် တောင်းပန်လိုက်၏။

သူတို့ အားလုံး မကျေမနပ်နှင့် ကားမောင်း ထွက်သွားကြလေသည်။
။ ကျော်မြင့်ထွန်းမှာ ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ်မှ လေလွင့်၍ ဝဲကျလာသော
ပန်းပွင့်တစ်ခက်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။ မွှေးကြည့်၏။ ရနံ့မှာ ကြိုင်သ
င်းနေဆဲပင်။

"ဪ... ဒီလိုသင်္ကြန်မှာ အချစ်ကြမ်းမိလို့ ငါ့လို အချစ်ဆွေးသမား
တွေ ဘယ်နှယောက် ရှိကြမလဲ မသိဘူးလေ။ ဘုရင်
နရသီဟပတေ့မင်းကြီးတောင် အချစ်ကြမ်းမိလို့ မိဖုရား စောလုံကို
ဆွေးခဲ့ရသေးတာ။ ငါ့အဖြစ်နဲ့ ငါ ဖြေပါတယ် အစောရယ်"

တက္ကသိုလ်မောင်အောင်ဆွေ

အမှတ် (၈)၊ မေလ၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊

ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ချိုပေါ့ကျ
အာယု

ရှက်ခြင်းကို တိုင်းတာ၍ ရသော ကိရိယာရှိမည် မထင်ပါ
ရှက်သွားသည် ဆိုခြင်းကိုတော့
မည်သည့် ကိရိယာမျှ မလိုဘဲ သိနိုင်ပါပေသည်
သူ့စကားကြောင့် အိခင်ရှက်သွားသည် ဟု သူ ထင်လိုက်ပါသည်
အကြောင်းမူ အိခင်၏ ပါးနှစ်ဖက်သည်
မူလအရောင်ထက် ပို၍ ရဲသွားသောကြောင့် ဖြစ်၏

"နောက်တစ်ပွဲ ပေးပါဦးဟေ့"

နောက်တစ်ပွဲဟု လှမ်းမှာ လိုက်သဖြင့် ပထမတစ်ပွဲ ကုန်သွားသည်
မှာ သိသာလောက်ပါသည် ။ ပြာခံခွက်ထဲ၌ ပြာတို့ ပြည့်လုနီးပါး ဖြစ်နေ
သည့် ပြင် ကုန်သွားသော နှစ်လိပ်မှာ လည်း တံဆိပ်နား ရောက်လုနီးနီး

သောက်ထားပြီးဖြစ်လေသည် ။ သည် ဆိုင်မှာ က ပြဿနာမရှိ။ သည် ဆိုင်၌ သူ စွဲစွဲမြဲမြဲ ထိုင်ခဲ့သည် မှာ လည်း ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကိုပင် ကျော် ခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည် ။ လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်မှ သုံးခွက် ဆက်သောက်လည်း သူ့ကို လှောင်မည့် သူ မရှိ။ သူ လက်ဖက်ရည် အလွန်ကြိုက်ကြောင်းကို တစ်ဆိုင်လုံးက သိထားကြပြီး ဖြစ်လေသည် ။ စားပွဲထိုးကလေးများ ပြောင်းလဲသွားကြသော်လည်း သူ ထိုဆိုင်မှ မပြောင်းလဲ။ အသစ်ရောက်လာသော စားပွဲထိုးကလေးများ နှင့် နှစ်ရက် ၊ သုံးရက်အတွင်းမှာ ပင် ရင်းနှီးသွားကြစမြဲ ဖြစ်သည် ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်များ ၏ အရေးပေးမှုကြောင့် လည်း ပါလေသည် ။ အရေးပေးရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ လည်း သူတို့ ဆိုင်ကို ကြော်ငြာပေးခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်သောက်သည့် ဖောက်သည် သစ်များ ရှာလာ ပေးခြင်းတို့ ကြောင့် မဟုတ်။ သူ ကိုယ်တိုင် ကလည်း ထိုအလုပ်မျိုးမလုပ်ခဲ့။ သူ့ကို တမင်သက်သက်ကို ခင်မင် ရင်းနှီးနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည် ။ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ သဖွယ် ဖြစ်နေကြလေသည် ။

ဆိုင်ကလည်း သိပ်ခမ်းခမ်းနားနားကြီး မဟုတ်သောကြောင့် သဘောကျမိခြင်းလည်း ပါသည် ။ တိုက်ခန်းတော့ တိုက်ခန်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် မတ်တတ်စားပွဲများ မခင်း။ စားပွဲပုလေးများကိုသာ ခင်းထား၏။ တစ်ဆိုင်လုံး လင်းထိန်နေအောင်လည်း မီးချောင်းများ ထွန်းမထား။ သဘာဝ အလင်းရောင်အတိုင်း ထားသည် ။ ကက်ဆက် မဖွင့်သည့် အတွက် ပို၍ သဘောကျသည် ။ သို့သော် နားအေးပါးအေး ငြိမ်သက်နေသည် တော့ မဟုတ်။ လူကျသည့် အချိန် မျိုးတွင် အတွေးပျောက်လောက်အောင် ဆူညံနေတတ်သည် ။ လူရှင်းသွားချိန် ဆိုလျှင်တော့ ငြိမ်သွားတတ်ပြန်သည် ။ သို့သော်လည်း ထိုဆိုင်၌ လူရှင်းချိန်သည် ငါးမိနစ်ထက် မပိုတတ်။ ခဏနေသည် နှင့် လူပြန်ကျလာပြန်၏။

နေမကောင်း ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ပတ်ခန့် မရောက်ခဲ့သောကြောင့် ယနေ့ ထိုင်ရသည် မှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးက နောက် တစ်ဗန်း လာအချအပေးတွင် ဗန်းထဲမှ ဆေးလိပ်နှစ်လိပ်ကို ကောက်ယူ၍ ပိုက်ဆံရှင်းရန် ကောင်တာသို့ လာခဲ့သည်။ "လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်၊ နှစ်ပွဲ"ဟု ပြောပြီး တစ်ဆယ်တန် ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုလှဝင်းမိန်းမ မလှလှဌေးက ပြန်အမ်းရန် ငါးကျပ်တန်ကို ကိုင်ထားရင်း "ဟဲ့... ပြန်တော့မလို့ လား"ဟု မေး၏။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ညနေမှ တစ်ခေါက် ပြန်လာမယ်ဗျာ"

"နင်မလာတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ သူ နေ့တိုင်း နင့်ကို လာရှာတယ်"

"ဘယ်သူလဲ၊ ကိုဇော်ကြီးလား"

"ဘယ်က ဟုတ်ရမှာ လဲ။ နင့်အဆက်ဟောင်းကြီးပေါ့"

ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် အစ်မကြီး နောက်နေတာဟု ပဲ ထင်လိုက်သည်။

"အစ်မကြီးရာ နောက်စရာရှားလို့၊ တခြားဥစ္စာ နောက်စမ်းပါ"

"ဟဲ့ တကယ်ပြောတာ။ နင် မယုံရင် ကိုလှဝင်းကို မေးကြည့်"

"လက်ဖက်ရည် တိုက်ချင်လို့ လာရှာတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျာ"

ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြော၍ အစ်မကြီးလက်ထဲမှ ငါးကျပ်တန်ကို ယူကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ မဖြစ်နိုင်ဟု ယုံကြည်ပြီးသားပင် ဖြစ်သည်။ ငါးနှစ်ကျော် ဆိုသော အချိန်ကာလသည် တိုတိုလေး မဟုတ်သလို ကာလကြာမြင့်လှသည် လည်း မဟုတ်။ ချွေချွေတာတာ စုဆောင်းမည်

ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ကလေးတစ်ယောက် တော့ရလောက်ပြီဖြစ်သည်။
ထိုအတွေးကို တွေးမိပြီး သူ ပြုံးလိုက်မိသေး၏။

"ကိုကိုကဗျာတွေက ထမင်းမဖြစ်ပါဘူး ကိုကို"

"ဒါဆိုရင် ရွာပြန်ပြီး လယ်ထွန်ကျွေးမယ်လေ။ ကဗျာမရေးတော့ဘူး
။ ထမင်းတင်မကဘူး၊ ရွှေပါ ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်"

အတင်းမာဆုံးသော အချိန်ကာလသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က စကားတချို့ကို
နား၌ ပြန်ကြားယောင်သည် ။ ကဗျာရေးဖို့ မြို့တက်လာသည့် တော
သား တခြား ဘာလုပ်တတ်မည်နည်း။ ဈေးရောင်းဖို့ ဆိုသည် ကလည်း
သူ့လို အူကြောင်ကြောင် ကောင်နှင့် ဖြစ်မည်မဟုတ်။ သူမကိုယ်၌ ကလ
ည်း သူ့ကို ဈေးရောင်းစေချင်သည် မဟုတ်ပါ။ သူမသဘောက တော
သား၊ တောက တက်လာသည် ဆိုသော်လည်း ရထားသည့် ဘွဲ့တစ်လုံး
ကို အရောင်တင်စေချင်သည် ။ သူကလည်း အဘ၏ ကြိမ်လုံးကြောက်
သဖြင့် ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရအောင် ယူပေးခဲ့ရသေးသည် ။ "ဟေ့ကောင်၊ မ
င်း ဘွဲ့ရပြီးရင် မင်းဟာမင်း လုပ်ချင်တာ လုပ်၊ ကလေးကချေ ပဲ လုပ်လု
ပ်" ပြတ်သားသော အဘစကား တစ်ခွန်းတည်းနှင့် သူ ရန်ကုန် တက္ကသို
လ်ကို ခြေချဖြစ်ခဲ့သည် ။

အဲသည် မှာ စခဲ့သည် လား မပြောတတ်။ ဟုတ်ပါသည် ။ သည် မှာ
အစပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။

မလိုက်ချင်ပါဘူးဟု ဇွတ်ငြင်းသော်လည်း ရမည့် သူငယ်ချင်း မဟု

တံသည် ကို သိနေသည် ။ ဇာတိရပ်ရွာ ချက်မြှုပ်ချင်း
မတူကြသော်လည်း ရေမြေအရ တစ်ရပ်တည်းသားများ
ဖြစ်နေသောကြောင့် ပို၍ တွဲဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ အဆောင်မှာ ကျတော့လ
ည်း တစ်ခန်းတည်း လာကျသဖြင့် တကယ့်သူငယ်ချင်းများ ပမာ ခင်မင်
ခဲ့ကြ၏။ "မင်းက ချိုပေါ့ကျ လက်ဖက်ရည်လောက် မမက်မောဘူး ဆို
တာ ငါသိပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုကျတော့ တစ်ခုခု စီစဉ်
တာပေါ့"

သူတို့ သုံးယောက်အတွက် ဖာလူဒါ သုံးခွက်မှာ ထားသော်လည်း သူ
အတွက် ဘာမှ မမှာ ဖြစ်သေး။

"ကိုဝင်းအောင် သူ့အတွက်လည်း တစ်ခုခု မှာ ပေးလိုက်ပါ။ လက်ဖ
က်ရည် ဆိုလည်း ဟိုဘက်ဆိုင်မှာ လှမ်းမှာ ပေးလိုက်ပါ"

မွေးနေ့ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသူ ကောင်မလေးက စ၍ ပြော၏။

"နေပါစေ ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် တကူးတကန့်
စီစဉ်မနေပါနဲ့ "

ထိုအချိန်ကျမှ စ၍ ဝင်းအောင်က မိတ်ဆက်ပေးရန် မေ့နေသည့် အ
လား စကားစ၍ ပြောလေသည် ။

"အဲ... မေ့နေလိုက်တာ။ ဒါက ကိုယ်တို့ နဲ့ တစ်နယ်တည်းသားတွေ
ဆိုပါတော့။ ချစ်ကိုတဲ့ ။ ချစ်ကို သူက အင်း... မွေးနေ့ရှင် ဆိုပါတော့။ အိ
အိခင်တဲ့ ။ ဒါကတော့ ချိုချိုကတော့ မင်း သိပြီးသားပါကွာ။ အထွေအ
ထူး ပြောစရာ မလိုပါဘူး"

ဝင်းအောင်နှင့် ချိုချိုက ချစ်သူတွေအဖြစ် ခင်မင်သူအားလုံးက အသိ
အမှတ်ပြုပြီးသား ဖြစ်လေသည် ။ မိတ်ဆက်စကား ပြောပြီးသည် နှင့် ၀

င်းအောင်က တစ်ဖက်ဆိုင်သို့ ကူးသွားကာ သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်တို့ ကို မှာ ပေး၏။

အခြား ထွေထွေထူးထူး စကားတို့ ကို မပြောဖြစ်သော်လည်း သူ အိမ်ခံကို တမေ့တမော ငေးစိုက်ကြည့်ဖြစ်သည် ။ အိမ်ခံကလည်း သိဟန်တူ၏။ မျက်လွှာကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှန်၍ ကြည့်သည် မှ အပ သူ့ကို ကြာရှည်လေးမြင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်။ သူကလည်း သူတို့ အချင်းချင်း စကား ပြောနေကြသည့် ထဲတွင် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မရှိ။ သူ့အတွက် မှာ ထားသော ချိုပေါ့ကျ လက်ဖက်ရည်ကိုပင် တစ်ကျိုက် ကျိုက်လိုက်၊ ရေနွေးကြမ်းလေးမော့ လိုက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်လေး ဖွာလိုက်နှင့် သာ မသိလိုက် မသိဘာသာနေလိုက်သည် ။

အိမ်ခံ လှသည် ဟု လက်ခံရမည်။ အသားဖြူသော်လည်း ပန်းနုရောင်ဘက်ကို နည်းနည်း သန်းသည် ။ ထို့ကြောင့် သူမ၏ ပါးပြင်လေးများ ဘာမှ လိမ်းခြယ်စရာမလိုဘဲ ရဲနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ ပါး၏ အရဲကို နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနီနီက ထပ်၍ အရောင် တောက်စေလိုက်သောအခါ အိမ်ခံ၏ ပါးနှစ်ဖက်တို့ သည် ...။

ရှက်ခြင်းကို တိုင်းတာ၍ ရသော ကိရိယာရှိမည် မထင်ပါ။ ရှက်သွားသည် ဆိုခြင်းကိုတော့ မည်သည့် ကိရိယာမျှ မလိုဘဲ သိနိုင်ပါပေသည် ။ သူ့စကား ကြောင့် အိမ်ခံရှက်သွားသည် ဟု သူ ထင်လိုက်ပါသည် ။ အကြောင်းမူ အိမ်ခံ၏ ပါးနှစ်ဖက်သည် မူလအရောင်ထက် ပို၍ ရဲသွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဝင်းအောင်တို့ နှင့် တွေ့ဆုံပြီးခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူနှင့် အိမ်
တို့ မကြာခဏဆိုသလို တွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ တွေ့နိုင်ရန်လည်း အိမ်က
သူ၏ အချိန်ပိုတက်သော ပြင်ပကျောင်းများ ၏ အချိန်စာရင်းကို ပေး
ထားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ။ နှစ်ချိန်စာ တက်ရခြင်းကြောင့် ကြား
ထဲတွင် တစ်နာရီခန့် အချိန် ပိုလေသည်။ ။ ထိုအချိန်ပိုလေးတွင် သူတို့ နှစ်ဦး
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ခဲ့ ကြ၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ အိမ်လည်း
ချုံ့ပေါ့ကျ လက်ဖက်ရည်ကို ကြိုက်တတ် လာခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

စောစောက ရဲသွားသော ပါးနှစ်ဖက်တို့ အရောင်ပြယ်စ ပြုသွားကြ
သည်။ ။ သူလည်း ခုမှ ပင် စကားပြန်စဖို့ သတိရသွား၏။ ပြောပြီးမှ မှား
များ သွားပြီလားဟူသော နောင်တတရားကို အချိန်အနည်းငယ် အတွင်း
၌ပင် စဉ်းစားမိလိုက်သေးသည်။ ။

"ကျွန်တော် မှားများ သွားပြီလား အိမ်"

ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ယမ်းလိုက်၏။

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်..."

သူ့စကားကို အိမ်က လက်ပြပြီး တားလိုက်သည်။ ။

"ချုံ့ပေါ့ကျ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နိုင်ဖို့ အိမ်က ကြိုးစားနေ ဆဲ
ပါ ကိုချစ်ကို"

ရှင်းလင်းစွာသော စကားကို အိမ်ဆိုလာသည့် အတွက် သူ ဘာမှ
ထပ်၍ မပြောတော့။ ။ ယခုလောက်ဆို အဖြေက ရှင်းနေလောက်ပြီတည်း

စိတ်ကလည်း မသိသည် လား၊ လူကပဲ မသိသည် လားတော့ မပြောတတ်။ လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းနှင့် နန်းသီတာ ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာမှ သူ သတိပြန်ဝင်လာသည် ။ လွမ်းစရာတွေ ဖြစ်နေပါမယ်လေ၊ ပြန်လှည့်မှ ဟု စိတ်က ဆုံးဖြတ်သော်လည်း ခြေလှမ်းများက နောက်သို့မဆုတ်။ ရှေ့သို့သာ တိုးနေ၏။ စိတ်ကို လျှော့ပြီး ခြေလှမ်းများ နောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရတော့သည် ။

သည် နေရာလေးမှာ ညနေတိုင်း ဆုံနေကျပါလားဟု စိတ်က လွမ်းလာသည် ။ ထိုအချိန်က ကျောင်း၏ ပြင်ပသို့ သူတို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည် ။ အိမ်က သူမဖခင် အဆက်အသွယ်ဖြင့် ရုံးတစ်ရုံးမှာ အလုပ်ရသည် ။ သူမရုံးက ထိုနေရာနှင့် နီးသည် ။ ညနေတိုင်းပင်လျှင် မသောက်ရ မနေနိုင်သော အရက်စွဲသူပမာ သူလည်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ညနေရောက်သည် နှင့် ထိုဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည် ။ ချစ်တင်းနှီးနှောခဲ့ကြသည် ။ ရှေ့ရေးနောက်ရေးတွေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့ကြသည် ။ ပြန်ခါနီး၌ ချို့ပေါ့ကျ လက်ဖက်ရည် တစ်ယောက် တစ်ခွက်စီကို ထိုင်နေကျဆိုင်မှာ ထိုင်သောက်ပြီးမှ လမ်းခွဲနေကျ ဖြစ်သည် ။

"စသောက် သောက်ချင်းတုန်းကတော့ ဘယ်သောက်နိုင်မှာ လဲ"

ကိုကိုသောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်မျိုး တစ်ခွက်လောက် စမ်းသောက်ကြည့်ချင်တယ်ဟု ဆိုလာသဖြင့် စတင်မှာ တိုက်ခဲ့ဖူးသည် ကို ပြန်လည်အမှတ်ရ၏။ တစ်ဝက်ခန့် ကုန်အောင်ပင် မနည်း ကြိတ်မှိတ် သောက်နေရသော အိမ်ကို ကြည့်ရင်း မသောက်တတ်ရင်လည်း မသောက်ပါနဲ့ အိမ်ရာဟု ပြောဖြစ်ခဲ့သည် ။ သူ့စကားကို ခေါင်းယမ်းရင်း ငြင်းဆန်

ကာ "ကြိုးစားကြည့်မယ်"ဟု အိခင ပြောခဲ့ဖူးသည် ကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ ။

နောက်ပိုင်းတော့ အစစအရာရာ လိုက်လျောညီထွေ ရှိသွားလေ တော့သည်။ ။

"ဒီလောက် လက်ဖက်ရည် ကြိုက်နေတာ၊ ရွာပြန်ရောက်တော့ ဘယ်လို လုပ်သောက်မလဲ"

"ရွာဆိုပေမဲ့ မြို့နဲ့ မဝေးဘူး အိခင။ လက်ဖက်ခြောက်ကိုတော့ ဒီက ဝယ်သွားတယ်။ နို့ဆီ၊ သကြားကတော့ ဟိုမှာ ပဲ ဝယ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဖျော်သောက်တာပေါ့"

လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ ရောက်လာသည်။ ။ ညီညာစွာ စီရီခင်းထားသော အုတ်ပေါင်ကလေးပေါ်သို့ တက်၍ ရပ်ပြီး မြစ်ပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ရုံးဆင်းချိန်လည်း မဟုတ်၊ ညနေစောင်းလည်း မဟုတ်သဖြင့် ဆိပ်ကမ်းမှာ လူရှင်းနေသည်။ ။

"ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ချို့ပေါ့ကျ၊ လက်ဖက်ရည်ကို ကြိုက်တတ်လာအောင် ကြိုးစားရ တာလောက်တော့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို"

"သိပါတယ် အိခင၊ ဘဝဆိုတာ လက်ဖက်ရည် သောက်တာမှ မဟုတ်တာ"

ပြဿနာ စပြီဆိုသည် ကို သူ သိလိုက်သည်။ ။ မှန်သည်။ ။ သူနှင့် အိခငတို့ ၏ နှစ်ယောက်ရှေ့ရေး မည်သို့ စခန်းသွားကြမည်နည်း။ လက်ရှိအခြေအနေ၌ သူ့ဘက်မှာ အားနည်းချက်တွေ အများကြီး ရှိနေသည်။ ။ အိခငက အလုပ်လက်ရှိ။ သူက အလုပ်လက်မဲ့။ သည် တစ်ချက်ကပင် တော်

တော်ကြီး ကွာဟနေသည် ။ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း ပြောကြသည် အထိ သူ ဒေါသထွက်သေး။ ဒေါသ မဖြစ်သေး။ သည် တွင် အိမ်က ကဗျာ ကိစ္စကို ထိပါးလာသည် ။ မာနတရားသည် ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုး လုပ်မနေ တော့။ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပင် ခေါင်း ထောင်ထလာသည် ။

"ကိုကိုဟာ လယ်သမားသားပါ အိမ်။ လယ်လုပ်ကျွေးတတ်ပါတယ် ။ အိမ်ပြောသလို ထမင်းတင် မဟုတ်ဘူး ၊ ရွှေဆင်နိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ အိမ် အလုပ်ကထွက်၊ ကိုကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့။ အိမ်ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် အို သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာ ဆိုပါတော့ကွာ။ ကိုကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တယ်။ ကဗျာကိုတော့ မထိခိုက်ပါနဲ့ အိမ်ရာ"

"တော်ပါတော့ ကိုကို။ ဒီလောက်ဆို အိမ် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကိုကိုဟာ အိမ်ထက် ကဗျာကို ပိုချစ်နိုင်သူ။ ဒီတော့..."

"ဟုတ်တယ် အိမ်၊ ဒီတော့ ကိုကိုကို ကဗျာတွေနဲ့ ပဲ ထားခဲ့ပါ။ ကိုကို နေရပ်ပါမယ်။ ကိုကို အိမ်ကို မောင်းထုတ်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး အိမ်။ အိမ် သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနဲ့ ကဗျာတွေကို နားလည်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ အိမ်အတွက် ကိုကို အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့်ထားပါမယ်"

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း မရခဲ့။ သူရူး တစ်ယောက်လို အော်ဟစ် ပြောဆိုပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း မဖြစ်နိုင်ခဲ့။

ရင်နဲ့ မဆုံအောင် ခံစားခဲ့ရသော်လည်း ကြီးမားသော စိတ်လေလွင့်မှု၊ စိတ်ရိုင်းဝင်မှု၊ အရွံ့တိုက်မှုများ မဖြစ်ခဲ့။ သူ သူမအပေါ် မုန်းတီးခြင်း၊ နာကြည်း ခြင်းတို့ လည်း မဖြစ်ခဲ့။ မုန်းဖို့ ချစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ နာကြည်းဖို့ တွယ်တာခဲ့ခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူမ တခြားတစ်ယောက်နှင့် တွဲ၍ အအေးဆိုင်၌ ဖာလူဒါ သောက်
နေသည် ကို တွေ့ခဲ့ရသည် ဟု သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က လာပြောသ
ည် ။ ဪ... သူ ချုံပေါ့ကျကို မေ့နိုင်ရှာသူပဲ ဟု သာ တွေးမိသည် ။ တ
ကယ်တမ်း၌ လည်း ချုံပေါ့ကျသည် သူနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည် မှ မဟုတ်ပဲ။
အခိုက်အတန့်အားဖြင့်သာ စွဲလမ်းခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်
ခဲ့မိပြီးသားပင် ဖြစ်လေသည် ။

သည့် နောက်၌ သူ နယ်မှာ အလုပ်ရသည် ။ နယ် ဆိုသော်လည်း
တခြား မဟုတ်။ သူ၏ ရွာ၌ ပြန်၍ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို
လုပ်ရခြင်းဖြစ်သည် ။ ရွာနှင့် ရန်ကုန်သည် အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင် ခရီး
လောက်သာ ရှိသဖြင့် သူ ရန်ကုန်နှင့် အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့။ ရန်ကုန်
သို့ ပြောင်းခွင့် ရသောအခါ၌ သူ့အတွက် ပို၍ အဆင်ပြေသွားတော့သည်
။ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ဆိုသော်လည်း သူသည် ကဗျာနှင့် မဝေးခဲ့။ ဝေး
အောင်လည်း မနေခဲ့။ အလုပ်တာဝန် ပြီးဆုံးသည် နှင့် သူ့ဘဝသည်
ကဗျာဖြစ်၍ လာခဲ့သည် ။ နေစောင်းပြီ။ သူ့အတွေးတို့ လည်း ပြတ်
တောက်သွားချေပြီ။ လာရာလမ်းသို့ ပြန်ခဲ့၏။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်
လောက် ဝင်သောက်ဦးမည်ဟု လည်း စဉ်းစားလာခဲ့သည် ။

ထိုင်နေကျနေရာ၌ပင် ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လှမ်းမှာ လို
က်သည် ။ ဆေးပေါ့လိပ် မှာ မည်ပြုပြီးမှ အိတ်ထဲ၌ တစ်လိပ်ကျန်နေ
သေးကြောင်း သတိရသည် ။ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှို့ပြီး ဖွာနေမိ
သည် ။

လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကိုယူ၍ တစ်ကျိုက် ကျိုက်လိုက်ချိန်တွင် ဖြူနုသော ခြေထောက် အစုံကို စတင် မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သဲကြိုးအနက်တပ် ကတ္တီပါဖိနပ် မိန်းမစီးကို စီးထား သောကြောင့် ဘယ်သူဟု ရင်ထဲက သိလိုက်သည်။ ။ သို့သော်လည်း တုန်လှုပ်မသွားသည် တော့ အမှန်။

မော့မကြည့်တော့ဘဲ ခွေးခြေပုတစ်လုံးကို စားပွဲအောက်မှ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ထိုင်လိုက်သည့် အချိန်တွင် မှ အိမ်ခံမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ ။ ပန်းနုရောင် ပါးနှစ်ဖက်တို့ သည် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲတို့ သည် လည်းကောင်း ဘာမျှပြောင်းလဲခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

"အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ် အိမ်"

သူ စကားစပြောဖြစ်သွားသည်။ ။

"အိမ် မှားခဲ့တယ် ကိုကို"

အိမ်ကလည်း တိုတောင်းသော စကားကို ပြန်ပြော၏။ အခေါ်အဝေါ်များ ပြောင်းလဲမသွား သည် ကို ကြည့်ရင်း ဝေးကွာခဲ့သည့် ကာလအတန်ကြာ၌ လည်း အိမ် သူ့ကို မမေ့ဟု နားလည် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ သူ့နားလည်မှု မှန်ချင်လည်း မှန်မည်။ မှားချင်လည်း မှားမည်လေ။

"ကိုကိုလည်း မှားခဲ့တာပါပဲကွာ။ ထားလိုက်ပါလေ။ မှားတာတွေ ပြန်ပြောနေလို့ အကြောင်း ထူးမှာ မှ မဟုတ်တာ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လကျော်လောက်က ကိုဝင်းအောင်နဲ့ ချိုချိုကို အိမ်တွေ့ခဲ့တယ်"

အဆက်အစပ်မရှိသော စကားကို အိမ် ပြောလာသည်။ ။ ဝင်းအောင်

င်နှင့် ချိုချို ကျောင်းပြီး ကတည်းက လက်ထပ်သွားကြသည် ကို သူ
ကော အိမ်ခါ သိပြီးသား ဖြစ်သည်။ ။

"အိမ်ခါ သတ္တိနည်းခဲ့ပါတယ် ကိုကို"

"သတ္တိနည်းတယ် လို့ တော့ ပြောလို့ မရဘူးပေါ့ အိမ်ခါရယ်။ အိမ်ခါ
က မိန်းကလေး မဟုတ်လား။ ကိုကို ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ။ ဘဝဆိုတာ လက်
ဖက်ရည် သောက်တာမှ မဟုတ်တာလို့ "

အိမ်ခါ မည်သည့် စကားကိုမျှ ထပ်မပြော။ မျက်တောင်များကို ပုတ်ခ
တ် ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။

"အိမ်ခါ တစ်ခုခု သောက်လေ။ ကော်ဖီ သောက်မလား"

"ဟင့်အင်း၊ ချိုပေါ့ကျ"

သည် တစ်ခါတော့ သူ အံ့ဩမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားပါသည်။ ။ အိမ်ခါ မည်
သည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောပါသနည်း။ နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် အိမ်ခါကို လှ
မ်းကြည့် လိုက်သည်။ ။

"ခါးသက်တဲ့ အရသာပေမဲ့ လျှာပေါ်မှာ စွဲကျန်ခဲ့တယ် ကိုကို"

ပြီး၍ ပြောလိုက်သော အိမ်ခါစကားကြောင့် နားလည်စွာ ခံစားလိုက်
ရ ပါသည်။ ။

စားပွဲထိုး ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ချိုပေါ့ကျနှစ်ခွက် မှာ
လိုက်သည်။ ။

"ကိုကို သောက်ပြီးပြီမို့လား"

"အေးစက်စက်နဲ့ မို့ပါ အိမ်ခါ။ ပူပူလေးဆိုတော့ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိ
သွားတာပေါ့"

အိခင် သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည် ။ အင်အားတွေ
တိုးပွားလာသလို ပါပဲလားဟု တွေးနေမိ၏။

လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အထွက်တွင် သူ့လက်
မောင်းကို အိခင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။

တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ပါလားဟု သူတွေ့မိရင်း လောက
သည် နေချင့်စဖွယ် ကောင်းကြောင်း သဘောပေါက်၍ လာလေသည် ။

အာယု

အမှတ် ၉၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊

ရွှေအမြဲတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။
